

• БЪЛГАРИЯ • излиза въ сръ-
да и сѣбота.

Годишната цѣна прѣдплатена
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
а вѣтъ отъ Цариградъ 46 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които се отнасятъ
до редакцията подписватъ се до
Драгана Цанкова:
Листа у които се на подписка
та, отговарятъ за Вѣстникъ
Нищо не се плаща за какво
то се вѣдѣти въ «България»

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникъ въ печатницата на Х. Д. Пап. Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесимова, Плевенъ Г-на Митко Рачева, въ Габрово у Г-на Ив. Грудова, въ Кованлъкъ у Г-на Ив. Вахидова, въ Плевенъ у Г-на Цвѣтанъ К. въ Ески-Загра Г-на Х. Г. Славова, въ Казоферъ у Г-на Х. И. Х. Дикова, въ Сливенъ у Г-на Г. Данчева, въ Пловдивъ у Г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у Г-на Б. Мирнова, въ Ямболовъ у Г-на Георги Марангоса, въ Силистра у Г-на Я. Теодорова, въ Разградъ у Г-на Велико Петровъ, въ София у Г-на Х. Мано Стоянова, въ Котелъ у Г-на Сав. Димитровъ, въ Джумая у Г-на Спиридонъ Петровъ, въ Саноковъ у Г-на Бр. Х. Гюровъ, въ Дупница у Г-на И. Янкіева, въ Видинъ у Г-на Х. Т. Цанкова, въ Хасковъ у Г-на Христофанъ Чорбанджия, въ Долитъ у Г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у Г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у Г-на Г. Икономова, въ Солунъ у Г-на К. Държеловитъ, въ Свишево у Г-на Мина Раткова, въ Бургасъ у Г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у Г-на Н. Д. Стапчоглу, въ Руссе у Г-на Петра Златова, въ Гюргево у Г-на Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраила у Г-на М. Поповича, въ Галацъ у Г-на Бр. Добровича, въ Варна у Г-на Д. Х. Тулевъ и Сид. въ Бѣкорешъ у Г-на Ив. Мичова, въ Тула у Г-на Г. Д. Карловски, въ Измайлъ у Г-на Шолова, въ Карлово у Г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ

Положеніето на Българити къмъ Гръцити и Арменцити.

II (*)

Предъ да зафанимъ нашити изследу-
ванія, нѣ сме длъжни да протестуваме
противъ сѣко набѣдяване за зломыс-
ліе, което могатъ да ни отдадѣтъ, като
дързнуваме да представимъ на нашити
Българи едно огледало, въ което тѣ
ще могатъ да видятъ въ една истинска
свѣтлина положеніето си въ Турція.
Въ слѣдуваніе то на това изложеніе тѣ
ще могатъ да познаятъ че това е ед-
на пріятелска рѣчка която имъ държи
това огледало, и ако имъ обрѣщаме
винаги върху това положеніе, то е
съ намѣреніе да ги насърчиме, да имъ
вдъхнемъ едно спасително съревнованіе
за да ся турятъ въ умствено и веще-
ствено равновѣсіе съ другити две пле-
мена, и да заложатъ мѣстото, кое-то
имъ прилича между другити народи, кон-
то съставляватъ една само голѣма фа-
милія подъ име Отоманска имперія, то-
ва мѣсто което прилича на българити
споредъ тѣхното множество, споредъ
тѣхниятъ вроденъ разумъ, споредъ тѣ-
хниятъ характеръ и тѣхниятъ патриоти-
змъ.

Нѣ пѣма да отдадемо само на тѣхъ
укореніята за дѣто сѣ останали толко-
зи назадъ. Безъ четъ скърбин приклю-
ченіи, безъ четъ бѣдствени обстоятел-

ства сѣ на това причината. Безъ да го-
воримъ за минали епохи, за бурното
преобразованіе на Истокъ, въ кое-то
българити зеха частъ и си зеха паятъ,
исторіята на послѣднитѣ вѣкове ни ги
показва сѣкоги въ борба съ една че-
сть, дѣто сѣко нравствено и вѣще-
ствено развитіе имъ бѣше невъзможно.
Народътъ, почти исклучително земледѣ-
лецъ, който живѣе по широкити стра-
ни, които раздѣлятъ Европа отъ Азія,
и които Западъ и Истокъ бѣха избра-
ли за поле на боятъ въ войнитѣ които
ставаха толкози вѣкове, народътъ, ка-
зваме нѣ, трѣбуваше да изтегли сички
ти тежини които изискуватъ войнитѣ,
да притърпи сички злочестии. Въ про-
дълженіе на сички тѣ епохи, толкози
бѣдствени за българити, гръцити и Ар-
менцити, които живѣяха въ столицата
и въ крайморскити градове, отдалече-
ни отъ шумътъ на бойовити, покрови-
телствовани отъ близостта на властити,
занимаваха ся между това съ търговіа
та, съ искусствата и съ занаятити, об-
риваха ся, убогатахъ ся. Едвамъ ка-
дѣ свършваніето на Султанъ Махмудо-
вото царуваніе, Провидѣніето подари
една по голѣма честь на българити. Бу-
рити сѣ утишаватъ, оризонтьтъ ся ис-
чистюва, и съ възлѣзваніето върху пре-
столътъ на Н. И. В. Султанъ Абдулъ
Меджитъ, нашіятъ славецъ господарь,
ангелътъ на тишината дохожда поме-

жду българити, реалтъ цагува, веще-
ствено благадѣнствіе ся развива; сѣ-
що си докарватъ на умътъ и за про-
свѣщеніето на младежтъ, училища ся
правятъ и нѣколко книги ся явяватъ на
български языкъ. И ето днесъ имъ е-
динъ четвъртъ вѣкъ отъ тая епоха
насамъ отъ когато българити направиха
първата стѣпка въ пѣтъ на нравствен-
ното имъ възраждане.

Нѣ какво направиха тѣ отъ тая е-
поха насамъ? Ако Българити не упо-
тебиха тѣ 20 или 30 год. за да на-
матъ днесъ помежду си хиляди просвѣ-
щенни хора, които да сѣ на узрѣла въ-
зраст сега и да правятъ честь на народъ
тъ; ако не употребиха веществени
средства които Провидѣніето имъ ту-
ри въ рѣцѣти за да платятъ на тоя частъ
по едно училище въ сѣко село, по ед-
на гимназія въ сѣки градъ, и средо-
точни училища за высокити науки, за
търговіята и за занаятити; ако не зная-
ха да ся прозвуватъ отъ великодушнитѣ
добри намѣренія на правителството кое
то имъ дава пълна свобода за учение-
то и позволява на младити да ходятъ
по чужди земи за наука—ако не на-
правиха сичко това отъ 25 г. насамъ,
то отъ тая епоха и за тая епоха заваля
тѣхната отговорностъ къмъ Бога, къмъ
тѣхъ си и къмъ потомцити, защото тѣхъ
принадлежи една голѣма частъ отъ прѣ-

(*) Вижъ № 80. продълж.

чинили, тѣхната общественна долга стѣпъ, въ която са намиратъ тѣ предъ другити народи.

Нека минемъ на нашето разглеждане:

Ние рекохмъ че сичкото високо духовенство е гръцко. Нѣма освѣтъ трима, четирма владыци Българи, и тѣхъ едвамъ народниятъ викъ можа да сполучи, нѣ съ условие, че тѣ въ нищо нѣма да различаватъ отъ владыцити гръци. И не може да бѣде иначе. Отъ като гръцити унищожиха нашата народна іерархія, твърдѣ е естествено, че тѣ сами искатъ да печелятъ отъ тѣхнити български епархii. По тая причина, тѣ си помагатъ и са покровителствуватъ единъ други, исключаватъ съ сѣбѣ кѣвки клѣвети българити които могатъ да сѣ достойни за високити черковни достоинства. Нѣ сичкото низко духовенство, казуватъ, е съставено отъ Българи. И това духовенство е което учи народътъ; то е което са намира непосредственно и постоянно съ народътъ, управлява го въ христiанскити добрини. — Нѣ давидимъ на какво състояние сѣ намира това духовенство? Какво му е учението? Какъ си изпълнява свещеническити длѣжности? Какъ сѣжествува? — Колкото имамъ случаи да познаваме български-ти попове, сѣкоги ше намѣримъ че малко отъ тѣхъ има дѣто сѣ быле отредени отъ дѣтнство за да служатъ на бога. По много отъ тѣхъ сѣ хора които сѣ ся удавили въ общественното си положение, и ние глѣдаме нашити свещеници да сѣ быле или бакали, или терзiи, или нѣкой честенъ селенинъ който си изгубилъ воловети.

(следва)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАРСКИТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Октоврiя 11, г3 1860.

Отъ сичкити нѣща, най мѣжното, изрекли сѣ стари философи, е да опознай нѣкой себе си. Това философическо мнѣние ако да не може отъ сичкити да ся изпълни, покрай нѣтъ то бѣва ограничено: този който малко нѣщо познава себе си, никоги не излиза отъ възъ себе си; той сѣкоги, ако има нѣщо да

му пречи гледа да го покріе, ако не може да го истрiе.

По злополучіе ние не глѣдаме това отъ нашиятъ съборъ на Дунавскитъ Лебедъ който отъ малко врѣмя начина да ся издава. Той шомъ ся яви и верото си въ страсть потопи. Първото негово дѣло бѣше насъ да учори, безъ на себе си да випкне. Слѣдователно той върши вай лесното а отпушта най мѣжното. И тѣй въ брой 3-тiй Г. Раковски по свойството на характера си, когото нѣма никакъ, относя сѣ къмъ назъ, съ думи съвсѣмъ безумни, и ушь ни опровергава дѣто сме съвѣтвали нашити българи да не болятъ веке главата на П. В. Султанъ за нашата іерархія, но да са отнесемъ тамъ дѣло трѣбва. И да потвърди мнѣнието си, той ни излага едно апостолско правило, съ косто пада въ нашити мисли: « епископити на всѣкий народъ трѣбва да припознаватъ първiтъ си и да го почитатъ за глава, и безъ неговото мнѣние нищо изришно да не струватъ; всякъ епископъ да върши само ои дѣла които ся отнасятъ въ неговото сѣдалище и въ неговото мѣсто..... Главата които припознавахъ и почитахъ до сега нашити епископи, я отрекоха— слѣдователно съ кого можимъ да я намѣстимъ? Съ нашиятъ покровител П. В. Султанъ ли? не, защото онъ е друговѣрецъ. Съ единъ отъ нашити ли епископи Българи? Това е съвсѣмъ по настояще невъзможно. Съ друга духовна нѣкой секта ли? съ коя я? освѣтъ гръцкитъ патриархъ и папата? Отъ тѣзи двата кого предпочитате вие високоумнѣшии Г. Раковски? Ние предпочетохме слѣднѣтъ и слѣдваме да го предпочетаме и ше го предпочетемъ сѣкоги, додето познаваме, че той само улазува горѣното апостолско правило, за послѣднитъ условия които сѣкаже, и ако не сѣ лѣжимъ, че сѣ най полезни на нашиятъ народъ:

Ако станемъ Учили и ся приближимъ къмъ папата, ние нѣма никакъ да ся повѣдимъ, освѣтъ да ся ползуваме: нѣа да ся повредимъ защото нѣма никой да ни ся ятси на вътрѣшното наше духовно управление; нѣма никакъ обрядити ни или обичаити ни черковни да ся измѣнятъ. Какво може да ни повреди това? А то що можемъ да ся ползуваме, е то го: просвѣщеніето ше напредне въ насъ за малко врѣме толкова отъ колкото не е было до сега; не ше да имаме да ни ся налага веки гръцкитъ языкъ, но ше имаме нашиятъ чистъ български; ше ся отървемъ отъ клеветити и отъ мюзевирлици които гръци ти за назъ предъ правосѣждното наше правителство правятъ; ше ся от-

далечимъ и отъ Руссити, които чрезъ послѣднити ни нападатъ и пренителствуватъ на благополучіето ни..... на сичкити тѣ слѣдства имаме арменцити и много други народи

Нека сѣга да видимъ какво може да за послѣдва ако имамъ пакъ съ Гърцитъ или ако останемъ подъ тѣхъ. Ако бы да бѣде нѣщо такова, първо, то въ показва нашего противодѣйствіе. Защо ся отдѣлихме като ше ся приклонимъ пакъ? но, ше каже нѣкой че и тѣ ше ни отпусятъ права. То е добро; но нека заблѣжи че, каквито и права да ни отпусятъ, тѣ не ше бѣдатъ за много време; тѣ ше бѣдатъ додето я вкаратъ въ мандрата и хвататъ— пакъ да ни стрижатъ; че, като наши противници, тѣ сѣкоги ше гледатъ да ни спжнатъ и препяствуватъ въ дѣлата ни. И при това да ся не лѣжемъ ликоги че тѣ ше ни отпусятъ свободно наше управление, защото това е тѣхно съспиваніе; ако и го направатъ отъ нужда, то не ше бѣде за много време, защото тѣ сѣ увѣрени, при липсва і то на достойни наши челоуѣци, че за малко време ше ни спжнатъ и съборятъ, и повече отъ сега ше хвататъ да ни тѣпчатъ. Съ една дума както и да ся погодимъ съ гърцитъ, то е една вреда за назъ, една срамота веки.

Бойто познава малко нѣщо отъ нашата черковна исторiя, види че никакъ не приказваме въ това що казуваме. За това време е веки да размыслимъ добръ и да вършимъ. Ако има спотобъ чрезъ кого можемъ да бѣдемъ свободни и независими въ нашитъ си религиозни и духовни дѣла, безъ да припознаваме нѣкого, то е най добро. Къйто упознава, нека го каже; колкото отъ наше стѣрна, ние като не предвидяме нищо друго по добро по настоящее за нашето народно спасеніе, оставаме въ същото мнѣніе, оставаме въ което сме и били, което не е по особенно наше удоволствіе както нѣкой искатъ да кажатъ, но отъ убѣждение, отъ добра наклонность къмъ общонародното добро.

Но челоуѣкъ като е по наклоненъ къмъ зло отъ колкото къмъ доброто, той сѣкоги разгледа и доброто мнѣние за зло. И това ако не бѣше тѣй, христосъ не шеше да ся кръстоса, за неговото народно избавленіе, ниго Апостолитъ щяхъ да бѣматъ жертва за тѣхното послѣдованіе. И тѣй, нашитъ послѣпки Іезуитски ли сѣ, по волята на нѣкой, народни ли сѣ или какви сѣ, то времето ше ги покаже; това не е дѣло на Г. Раковского; защото той по пѣськъ ходи.

— Пиятъ ли отъ Лѣсковецъ че Григорий, търновскій владика, като не можелъ съ другъ начинъ да добие онова което другъ пътъ земалъ отъ това село, употребилъ лукавни и неприлични на едного владика средства. Сговорилъ си съ двама безсѣвѣстни чорбаджии: Х. Тодора Пипиния и съ х. Димитри Пипиния, да ся трудятъ да даждъ жито и пшеница, а послѣ да го сподѣлятъ. И тъй незабавно григорий испраша Мелетия и Хрисанта Селянители като ги видѣли сѣкали че дошле да имъ проповѣдватъ слово божие. Въ недѣля църква пуснала безъ тѣхния гласъ да ся чуе; послѣ пушаніето изрѣкли на селянителите да ся съберътъ защото имали заповѣдъ отъ пашата да имъ четатъ. Щомъ събраніето станало, хрисантъ и Мелетіе вачнали за жито и пшеница да му проповѣдватъ отъ дѣто останало да зематъ. Селянителите ся отговорили: нѣ като не припознаваме патриархъ, отъ когото григоріе зависи, не познаваме и григорія; обаче не можелъ нищо да дадемъ додѣ не ся рѣши отъ Ц-градъ кой пътъ ше уловимъ—и послѣ този отговоръ селянителите разидватъ. Двамата мюзевери чорбаджии и двамата кешии послѣ ся сговорватъ, скриватъ да иде единъ и да каже на пашата че събраніето изрече че не припознава царскія фирманъ. Това ся извѣстива на пашата чрезъ хрисанта. Пашата да ся увѣри привиква единъ отъ назначените и го запра; но като распиталъ подробно работата, научилъ сѣ истината и отпустилъ човѣка.

Че владичителите ся достигнали до този степенъ и че ся уловили единъ такъвъ не подобенъ тѣмъ пътъ, не ся сжмѣваме; защо тѣ досещатъ че тѣхното поприще е на свършване. И тъй различни способы може да употребятъ само да сполучатъ да зематъ нѣщо. Съгласіе, търпѣніе и постоянство; мили наши братія и милостивото наше правителство не ше ся забави да ни отгърве. На тѣзи тѣхни постѣпки на тѣзи тѣхни злоупотребенія, не треба да ся гнѣвимъ, нѣ треба хладнокровно да ги разсѣждаме като си наумѣваме какви хора ни управяватъ въ най драгоцѣното нѣщо—въ вѣрата.

— Увѣрватъ ни отъ Ески-загра че нашата сътрудникъ Г. Виландовъ останалъ за Учитель въ Акерденско то училище на този градъ. Г. Шишковъ тоже останалъ въ сѣщиятъ градъ на некарченско то училище. Тѣзи два Учители, по съединеніе то и споразумѣніе то на гражданъ тѣ, ше ся разтѣняватъ въ преданія та си по предметъ тѣ съ кой то всякъ ся занимава. Постѣпка та

тажн, да съединятъ двѣ тѣ тѣзи школи, рѣшено на Загарцы е отъ истинна достопохвалително. Не се сжмѣваме сега веки че успѣхи тѣ на напредѣтътѣ ше бждатъ двойни и тройни, стига само учителиски раздоръ да не поиграе, и че гражданъ тѣ, като видатъ добро то сѣдѣтвие, ше останатъ за всегда въ сжщиятъ распорядѣкъ.

Не ся сжмѣваме тоже че и Г. Шишковъ ше е доволенъ отъ събрата си и не ше веки да намира махана.

—Извѣстиватъ ни отъ Ловичъ послѣдния та повинна: Ловчанскія тамо Владика подканенъ отъ благоговеніе за джобѣтъ си подканя въ сичка та Базиса селяни тѣ съ зоръ Църкви да си правятъ. Тоа за това свѣто дѣло нарочно пратилъ галазникъ по села та, кой то като ги подѣли, имъ опредѣлява и едно време; ако до това време не започнатъ да правятъ, то ше ся наказатъ—ше ся джерелатъ. За да си покрѣи интереса та цѣль, Н. П. зарачалъ на галазникъ да ги капи да си поставятъ и учители тѣ за това, време не опредѣлялъ. И таа спекуляція не е зла—да си правятъ хората църкви—за да може Владика та да имъ виде Фермани и да зема паръ. Каква то и да е, тя се е по почтенна отъ григоровъ та. Бързайте Владичи Фанариоти бързайте, по скоро що можете да грабнете защо време то ни ся свасява.

За църкви да си правятъ Ловчанскія-тъ Владика съ зоръ бара хора та, а въ школа та на Ловичъ бръбали тѣ по настоящее казватъ: брътѣтъ—Занежъ никакъ не е го грижа! За такъвъ Бз. дика какво може каза човѣкъ! Каква вина може му намѣри не една, нѣ много.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Господине Драгане Цинковъ!

Ряхово 1860 Септември 11

Много пжги сжмъ чель у вашійгъ за вашитъ българи твърде много интересний вѣстникъ Българин, че съвѣтвате съотѣчественницитѣ ни да отбгнуватъ и да ся пазатъ отъ биларити и шарлатанити хикиме, но тіа ваши съвѣти вѣсто да ся слушатъ, тіа напротивъ повече почестъ даватъ на такъва шарлатане.

Като мишувахъ по работѣтъ си низъ ряховските села, Буковца Селановца и проч. видѣхъ чудо отъ докторин привени отъ единъ такъвъ шарлатанниъ именеъ Иванъ отъ село Метковецъ у Лѣско.

Тоя лжеецъ знаилъ да прелѣгва и да измамва нашитъ селяне, че знаилъ да лекува отъ всека болестъ, а най повече отъ Сипаница, и тръгналъ отъ село на село съ единъ чекурать бастунъ като просекъ и носи у торбата си по 2 по 3. оки ябалки, които молепсалъ съ маята отъ сипаницата и по село провяква малкыте дѣтица, които отъ милость божетъ, като ги помилува дава имъ отъ тѣзи мухласани ябалки, отъ които като хапнатъ нивиниците дѣтица подиръ малко време ся запалватъ у една угневица, и тъй той тогава намера време да ги уплѣ лекува и кое остане честито е на родители те си. Това съ очн видѣхъ, и тѣжко на такъва родители, които повѣрватъ чадата си на такъва трояковци.

За неговѣтъ Исторія ся по издале научихъ, че той е родомъ отъ село метковецъ у Ломската каза, кадето былъ механджія. И като кондисвали такъва шарлатани на хана му, научилъ ся съ тѣхъ хекемлика и като ся усѣгилъ за искусенъ оставилъ Селото си и ся преселилъ у Колерата у Ломъ, кадето тугава много души проводилъ на оузы свѣтъ. Той най болныте отъ коя была да была болестъ запойва съ жълкѣ отъ мечка, обѣ оздраветь, каквото оздравилъ преди нѣколко години у Ломъ па вѣчно присилъ Стамменъ нѣкой си кюрчия. Той днесъ имерилъ прибѣжже: какво то ся и учивамъ у нашитъ Плъвенъ, кадето му послужила честта, та оздравилъ единъ болникъ ушъ. Тамо нашите приемли съ голѣма честъ тогоя Шарлатанъ безъ дагознаятъ какъвъ е Джелатия и отъ единъ мѣсець насамъ слушамъ, че лекува! Азъ понеже имамъ честъ да ся науча за неговото поведѣніе по селата и по други мѣста прѣпоручъ мѣ го намонте Плъвенци и имъ желажъ добро оздравляніе отъ мечешката жълчка, най повече го препоручвамъ на Г. Маринча, на Г. Хица и на чорбаджи Илія, хубава честъ да му въздаватъ, споредъ каквото му гласи книгата дадена му въ рѣцѣте.

Силистра 23 7-мари 1860.

Г—не уредникъ на Българинъ!

Слѣдъ дълго-то си скитаніе пристигналъ тѣя дни и у тоя Брадуновски градъ: а то прѣсѣдямъ почти една година сѣщиятъ

работа-та ми бѣше тука повечко). Въ това рѣшениѣ азъ имамъ врѣмя да науча доста новини, обиколихъ и нѣколко Български села на тѣзи области, нѣ да опишемъ все что то видѣхъ и научихъ, ще стане много странна работа. Затова ся ограничавамъ да имъ съобща поважни-ти, и моля да ги съобщите у ближния листъ Вѣстника си, както слѣдва:

Изобилствъ бѣхъ да видѣхъ най-първо новата църква, что ся прави отъ Българи-ти, безъ да ся мешае гръцки-ти гагаузи и власи, та не е до толкови голѣми, нѣ има добръ планъ, камъносъздадена и висока спорѣдъ голѣмина-та си. Тукашни ты Българи жадни да чюжтъ поскоро богослужение на башиния евангѣлисту усердно и съ жива дѣятелность; Всякъ тѣмъ да домага и околны-ты села носили камени, дръвѣе самопроизводство, съ намѣреніе да ся исправи за едно дѣто, кое-то е невозможно да стане сячко изведишь, нѣ зданіе-то наближаваше да ся покрѣе.

Тая църква ся прави въ двара на вѣтхъ-тъ, коя-то гръкогагаузи власи искахъ да наре-чѣтъ тѣхна (*) и още маразмъ правѣтъ, до-дѣто сами бѣхъ имъ оставили, като имъ дадохъ Българети, колкото черковни пари имамъ у каската да исправятъ пакъ тѣ голѣмата църква заправенъ отъ първити Руски войски.

Нѣ тѣ гръци и цинцаре, научени да по-свояватъ чюждо и да ядатъ готовото (какво-то ся направилъ и съ оставеніи, незнамъ колко хиляди рубли отъ Россія и дѣто ярославъ отсѣгне ушь да исправятъ тѣзи църкви и не притурили нито камъче, и тѣ си стои до днесъ) повлѣгнали сѣ да искатъ да имъ ся остави вѣтхата; а това правятъ не че сѣ рѣшители за богомолство, нѣ само да прѣчѣтъ на Българити; обаче това нѣма да бѣде, защото въ единъ дворъ двѣ църкви никога не биватъ.

Не знамъ отъ са е доврѣтъ единъ грѣкъ кефалонитинъ на имя Діонисъ, който отъ двѣ години насамъ прави сарай и се ся ками да ся хранимъ Консулостъ.

Тоя послѣдний е английскъ подданикъ какво смей да разбира царската рая? Гръкоцицаретя нѣматъ никакво право и сила въ насъкриваніи отъ кефалонитянина и фанариотина Діониса [владиката] напругатъ ся оже като крастави кози а певидятъ че окая-

*) Вчера ся научихъ че ся намѣрили у единъ дулакъ затрунани неколко ръкописи книги на старобългарски азбукъ; и това доказва че и вѣтхата църква сѣ е направила някогѣ съ Български ногъ, нѣ пуста Діонисова злоба!

новыйтъ владика не го едържи да оплауе на едно мѣсто, нѣ като да има шило отъ долу му ходи ту до Тулча ту до Силистра.

Отъ другъ странъ нашии Българи за въ Силистра незнамъ лобръ да ся отнасятъ въ тѣ обстоятелства: Тѣ упоени отъ діонисовото лицемерно примирение маматъ ся съ надеждѣ че съ неговъ сила щѣли да си исправятъ църквѣтъ,*) и че той е веке цѣлъ цѣло купенъ както българити; тѣжко имъ, ако очакватъ помощъ отъ злодѣйскъ ръкъ! Не разумѣватъ че това е Цинцаръ-фенерски роля колкото иска да ги има за фанариотски мекерата за да си плете Діо. кошницѣтъ, То е сячкото дѣто 8 години насамъ смуче българската кръвъ съблѣха окаяни-тъ селяни да зѣмъ сребро за нищо и никакво, нѣ и въ това врѣмя, когато му ся отсѣкоха краката отсѣдѣ

У едно село случися да срѣшнѣ брата му Ата-насаки, сѣмъ цинцаринъ; той ходи съ запѣтъ да събира годишнѣтъ си владичинѣ по 6 $\frac{1}{2}$ гр. на вѣнчило. Видѣхъ го натваренъ съ котлы и тигани, и сториниса да е нѣкой котларъ или калаиджи (спорѣдъ чернѣтъ си кожъ прилича и на циганина); а то было владѣшки обиръ: дѣто нѣмалъ да му дадѣтъ 6 $\frac{1}{2}$, или намѣрили затворена къща, вскрѣтали врата и прибирали котлы на селенина, по причинѣ че това было миріа!

Отъ Кайнарджие, дѣто щели да ся правятъ новѣ църкви, и околъ 1500 гр. за ферманъ, селенити му дали 8-тъ стотини и общали ся съ записъ да му исплѣнятъ рѣшеніето количество; той прѣдлага че тѣ пари не сѣ за него, нѣ за царщинѣтъ. Ако е това истинѣ, думатъ селенити, хахалъ да сѣ на царя, и повече да дадемъ, неможемъ ся исалати на милостивия си Господаръ, който ны удостои да видимъ на Неговыи дни църкви, дѣто да ся молимъ Богу за здравіето и дългоденсіето му нѣ ако сѣ за въ джеба на изѣдника Діониса хаирѣмъ гіормеснѣтъ!—Твърдѣ добръ вижда хаиръ че ся напълни и носа му съ сѣбѣро и злато, и нѣ Българити ся прозяваме като търпимъ още да ни держѣтъ!—

КЮСТЕНДИЛЪ

(продълженіе отъ брой 81)

Всички свѣщенници и белци, едни ся удивляватъ, други ся смѣятъ, други казватъ господи помилуй! доколку ли наказъ противни цитъ твой, и неми ся направили устните имъ, на лѣстивите фанариоти, които думатъ не праведните безаконіе

*) Въ знакъ на признателството си, пожелали сѣ и имѣто му написано на камѣнь надъ черковните врата видѣть уми!

Терзискія и Гайтанджискія Миханеджискія еснафъ, гледайки имъ тѣя неточности и недостатки, не капахъ ги да имъ служатъ по обичаю литургія на уреченіи-те имъ празници по со С-цѣто си исполниха порядочно и по благочинно службата.

Дюлгерскія обаче хеснафъ сущо прости и суевѣрни и боляще-ся отъ владиковы клевети и некой подкупени; капахъ Діониса та имъ служи на Богородично успение, и той за да ги вознагради за сущото добро, постави ги епитропе на ипниѣ монастырь шпиталя и богословско училище, но скоро и тѣ ще му видѣтъ бакара. . .

Негово високопреосвященство святоку-стендилски владика Діонисъ, всегда представлява предъ мизлиша и агі те кюстендилски невинни и прости българи като подозрителни, а те бѣдѣ сущо незлобиви неможатъ да познаватъ лукавства та и мрежите, които ежедневно плете заедно съ сѣ панарета епископа си самоволно се натѣжватъ въ мрежите и впрегатъ іаремъ и трѣнатъ ги да имъ са безъ никаква вина налегатъ още за пастири.

Тѣ несамо что то честа имъ нарушиха но и религіозно и учебны те заведенія повредѣха и още имъ се се страхуватъ и биятъ даватъ имъ причина, еще по много да имъ се перчатъ, по днеска видуваме грѣбо на еписк: Панарета скоро щѣми и на старца му Діониса дай боже!

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Отъ нѣколко дни насамъ монетата фана да са качва твърдѣ много, и сѣ-какъ са мѣлви за това. Едни казватъ че правителството щѣло да извади на скоро кайме, или щѣло ушь да направи една финансиѣдна поспѣлка, колкото би докарала вреда на плѣтата. Тѣ мѣлви никакъ не сѣ истински, и правителство то бѣше длъжно да извѣсти чрезъ Журналъ де константинополъ, че правителството никога не е имало таквози намѣненіе да прибѣгне до таквизи средства за да помогне на царската хазна.

Правителството готви финансиѣлни мѣрки отъ съвѣсъмъ друго естѣство, способни да възбуждатъ по скоро общіятъ кредитъ.

Италиѣскіятъ въпросъ са премести отъ бойното поле въ дипломатическото

И наистина Въстаниците, които додоха тия дни отъ Европа, не са занимаватъ веке за навиваніето или ненавиваніето или на Гарибалди, или на Неаполската войска, или на Сардинците. Тъ са занимаватъ сега съ рѣшеніето на въпросъ. Нъ какъ ще ся рѣши, то времето още ще ни го покаже; той сега са разгледува само. Половинъ официалниятъ вѣстникъ французки, *Конституціонель*, обнародва единъ твърдъ важенъ членъ отъ 1/13 Октом. върху влизаніето на Сардинската войска въ неаполското царство.

Тоя членъ на французкіятъ вѣстникъ зафаща отъ първо да докаже господарството на държавити. Господарството казува тоя вѣстникъ, са извършува споредъ два начина, или чрезъ наследство предаваніе или чрезъ едно народно повѣрваніе. Като са извършува за себеси, и въ границите на междупародни права, господарството е независимо и отговаря само предъ общото ипѣніе. Споредъ това право са рѣше правилото за несмисаніе.

Отъ това излизува, продължава членътъ, че ако са ще на нѣкой народъ да направи революція, то това е не това работа само, и никое правителство нѣма право да му са ипѣси нити да влѣзе посрѣдъ съсъ въоръжена сила. Сѣщо отъ това правило излиза, че нити Сардинія нити Австрія нѣмаха право да са намѣсятъ въ работити на царството на двѣти Сицилія.

Послѣ, членътъ на *Конституціонель* прави една разлика между влизаніето на Гарибалди въ неаполската земя и мѣжду влизаніето на Сардинія Гарибалди вървеше една лична работа и никой не беше задълженъ за работите му. Той остави командата, която му беше дала Сардинското правителство и отиде въ Сицилія отъ само себеси. Можемъ ли дагледаме съ сѣщия начинъ и сардинското влизаніе? Видно че нѣ. Това влизаніе прави едно право смисаніе на една редовна държава въ една друга независима държава, и отъ това Сицилій-

ското господарство страда отъ едно тежко докачаніе причинено отъ Сардинскіятъ царъ. Сардинското влизаніе толкось по много е за хуленіе, защото никакво непріятелство не го оправдава и неаполскіятъ посланикъ бѣше още въ Туринъ.

Слѣдователно дѣйствието на Сардинія е противъ правата на хората, противъ правилата, които тя сама показуваше, когато бѣше въпросъ за едно смисаніе на неаполитанскити войски въ папската държава. Само това ли е противорѣчіето на сардинското правителство? Нѣ. То нападна и на областити на св. Престолъ, защото унъ Римъ отказуваше да распусни чуждити легіони които бѣше събралъ, и днесъ чрезъ дѣла съвършено противни на правата, които то пригласява, това правителство влиза като нападатель, за да имъ испяди царіети, въ сѣщити тѣ държави, отъ които то искаше една съвършенна неутралностъ.

Не е само това, дѣто са показува невѣрността на сардинското правителство. Въ *меморандумъ* си, Г. Кавуръ не казуваше ли че намисаніето на Сардинія въ папската държава нѣмаше друга цѣль освѣнъ да иде противъ революціонното вліяніе на Гарибалди? А пакъ въ сегашното нападаніе, Сардинія не са ли показува по добръ помощница отъ колкото противница на революціята?

Заклученіето на членътъ е че на сардинското правителство са пада сѣчката отговорностъ за това положеніе, което ще има Европа за сѣдникъ и на която, на нея само, принадлежи да даде най послѣдното рѣшеніе върху толкози важни приключенія.

Таквози е съдържаніето на членътъ на половинъ официалниятъ французки вѣстникъ. Не знаемъ какво впечатленіе е направилъ въ Италия тоя членъ; нѣмъжно е да ся помисли че Сардинія ще ся премѣни рѣштелното постѣпуваніе нѣ само въ неаполскити

работи, нѣ и въ Римскія и Венціанскія въпросъ. Г. Кавуръ казалъ въ камарити:

„Ніе искаме вѣчния градъ (Римъ) да стане столицата на Италия. Съ какви условія? кога и какъ? Това може да го изложимъ слѣдъ шестъ мѣсеца.“ Колкото за Венеція, Г. Кавуръ изрекълъ:

„Европа ни чысаи неонди да освободимъ Венеція съсъ нашити сили само. Нѣка са покажишъ съединеніе. Европа ще си измѣни мнѣніето.“

И наистина Г. Кавуръ отъ сърце желаетъ съединеніето, защото той изрекълъ въ словото си, че ако камарата иска да си дадѣтъ събранити гласѣтъ за увѣреніето въ Гарибалди, Г. Кавуръ първи ще бѣде да си подаде ржката на Сицилійскіятъ диктаторъ и да го довика да ся съгласятъ. Слѣдъ словото на Г. Кавура засѣданіето на камарата чыдигнало, като си дали събранити гласѣтъ за да са принесе на Гарибалди почетъ отъ преставници пародни. Послѣ жребилъ законътъ за присѣдненіето на новити земи, който са приелъ отъ 290 гласове противъ 6.

Едни потвърдяватъ, други турятъ въ сѣмнѣніе протестуваніето на Австрія, Прусія и Русія противъ влизаніето на сардинскити войски въ неаполската земя.

Француската войска казватъ щѣмъ да ся умножи до 60 хиляди души.

Ніе казахме че Испанія протестувала противъ влизаніето на Сардинія въ неаполското царство. Нотата на Испанія напомнюва че споредъ трактатъ на четверовидниятъ съюзъ отъ 1717 царството на двѣти сицилія са отстъпили отъ Австрія на Испанскити бурбоня. Това отстъпваніе ся потвърди по послѣ отъ виенскіятъ трактатъ. 114-ятъ членъ на виенскіятъ трактатъ, като потвърди тѣ условія и като ги туря подъ гаранціята на Европа, испанското правителство мысли че е длѣжно да поддържи правата на единъ членъ отъ испанската фамилія.

Неаполският царь протестува предъ посланниците на чуждите сили въ Гаета противъ помощта която Сардинія дава на Гарибалди.

За да склучимъ прикаската върху Италийскиятъ въпросъ, ние туряме и долни думи обнародвани отъ единъ автритйски вѣстникъ:

Франція направи веќе да испитатъ католическите дворове за начинътъ споредъ който тѣ разумѣватъ да закрилятъ столицата на християнството и околностите ѝ, които сж найблизо противъ неприятелското нападаніе и противъ революціалното опустошаваніе, ако главатата на черковата разсѣли за добро да остави престолътъ на свѣтската сивласть. Дадѣха да са разумѣе, че въ тоя случай, ще трѣбва да стане единъ видъ межауцарствіе, дѣто Франція да даде на представниците на католическите царіе въ Римъ едно предварително съдѣйствіе. »

Вижданіето въ Варшава на тримата царіе, руски, австрійски пруски, което споредъ послѣдните телеграфически извѣстія стана миналіятъ понедедникъ на 10/22 Октом. се занимава вѣстници. Ето що пише за това виждане *Австрійската газета*:

» Срѣщнуваніето на царіети, руски, австрійски и пруски въ варшава никакъ нѣма цѣлъ да свържи задължителни договори, въ то е посвятепо тримата самодържци да си кажатъ мислити и да са споразумѣятъ относително за европейските случки. Предъ сичко, трѣбува да се обади че тіа три голѣми сили добръ ще се позятъ да не направятъ най малко нѣщо което може да отдалечи отъ тѣхъ Англія.

» Вижданіето въ Варшава по много, ще клони на миръ и на опазуваніе Опазуваніето на общиятъ миръ и на основити върху които почиватъ сигуранціята и независимостта на Европейските държави ще бѣде главниятъ предметъ на тіа разговори. Между тіа основни са намира правото на хората, на което ослабваніето или развалата ще плаши цѣла Европейска фамилия.

» Трети голѣмъ источникъ сили не ще да възприематъ, трѣбува да го вѣрували, причината на добріятъ случай за да извинятъ едно нападаніе противъ правото на хората. Това ще бѣде едно оржіе, което бы могло да са обърни противъ сѣки народъ и сѣко правителство, и сѣки нападателъ ще може да си припомни одобреніето което Европа ще даде на вредити, които ще принесе Сардинія.

» Правилото за несмисаніе са развали, отъ дѣло, споредъ работи на Сардинія, и сега ви кой помалко отъ туринскиятъ кабинетъ не може да откаже на Австрія правото да са намѣси, защото тя отъ дѣло е една италийска държава и е призната за таквази отъ силити. Ако Австрія не са смиса, то е защото има други важни причини, които я възбържатъ. Нѣ правилото за несмисаніе престапа да бѣде за нея една приграда, отъ като сичка Европа можѣ да му познати слабостта. Колкото за вижданіето въ Варшава, ние държимъ че то не ще да са отнася никакъ за вътрешната политика и сичкити страхове изречени за тоя предметъ нѣматъ никаква основа. »

Ние рекохмѣ въ предплатъ си листъ че европейските и особно французскити вѣстници пакъ фанаха да бѣлнуватъ за единъ конгресъ, който да нареди италийските работи. Ето какъ са отзовава австрійскиятъ вѣстникъ „Остѣ-дайче Постъ“ на единъ членъ въ който официалниятъ французски вѣстникъ „Мониторъ“ говори за единъ конгресъ за нарежданіето на италийските работи:

» Членътъ на мониторътъ говори пакъ за единъ конгресъ. Сегашниятъ часъ е наистина най малко приличенъ за едно мирно събрание на силити, съ цѣлъ да сж упитатъ върху нарежданіето на Италиа. Франція, Англія, Австрія, силити, които направо са интересувани, иматъ различни интереси които не е възможно на тоя часъ да са припиратъ. Прусія, Россія, Испанія, Швеція и Португалия, които и тѣ сж норжичници,

раздѣлени сж отъ първити три сили, и дору и помежду си, едно споредъ политическите си интереси и друго споредъ вѣроисповѣданіята си. Италиа сж намира въ едно положеніе критическо, и когато гледаме на югъ на законниятъ самодържецъ да му работи пакъ честта за да са възбържи, послѣдната подпорка на свѣтската власть на св. Отецъ въ срѣдната Италиа падна въ ръцѣти на Сардинія

» Самата революція са расцѣпи на двѣ полета и хаосътъ достигна до безъ примѣръ. Разумѣва са, че въ единъ такъвъ часъ не може да са мисли на единъ всеобщъ конгресъ. Обаче „Мониторътъ“ намекува за него и показва, всрѣдъ смѣщеніята и приключеніята, и привѣзгласава вторично Наполеоновата мисль която му са види единичкото възможно развѣрзване.

» Положеніето на Англія, вижданіето на Телличъ, скорото събрание въ Варшава, бѣзъ съмнѣніе сж възбърнали съвършено императора Наполеона отъ мисльта да са смѣси направо въ единъ бой противъ Австрія, яъ той чакъ сичко—отъ конгресътъ. Е добръ, Европа ако не може да са споразумѣе за едно общо дѣйствіе—и отъ нѣй те не са угажда това—ще бѣде принудена най послѣ да възприеме това средство за да даде най послѣ на хорското право своята власть и своята якость. »

Други двѣ нѣмски газети извѣстиватъ слѣдующето отъ 3 Октомвря отъ Франкфортъ:

» Сега наскоро чухъ да говорятъ за съществуваніето на единъ Сардински рапортъ, отъ скоро писанъ, който нише щото Франція да даде поводъ за да докара свикваніето на единъ европейски конгресъ съ цѣлъ да нареди Венеціанскиятъ въпросъ върху основатана едно отстъпване по прѣтелски. Надѣвамъ сж да нучѣх угрѣ други подробности.

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Н. И. Величество Султанътъ благоизволи да почете съсъ по една каваларія меджидіе дружина та на княза куза Нѣколко лица, както и кшу кехаята зели отъ вторитъ класъ меджидіе, други зеха отъ трети и четвърти класъ.

— Една кореспонденція до Журналъ де константиноплъ отъ Шкодра, отъ 13-30 Септемврія, казува, че отъ като е възлѣзълъ князь Никола върну черногорскіятъ престолъ тишината на границити не са е разжита нити единъ часъ. Никакво убійство, никакво насиліе, никакъ въ обиръ: извънредно нѣщо. Търговія та са прави свободно, и трѣбува да са благодарни на другити сили че съвѣтували князьтъ да са занимава съсъ вътрешното управление на земята си. Князьтъ е сѣдѣлъ нѣколко години у Франца дето можилъ да придобіе тоя духъ за търпѣнотъ за човѣшината.

— Австрійската Газета обнародува слѣдующето:

« Знаеца че по времето на владѣніето на старіятъ Милошъ, Портата са съгласи да припознае сына му за наследникъ на сѣрбскіятъ прѣстолъ, като обяви въ сѣщото врѣме че никъ не наследственно право не може да излѣзе отъ това припознаваніе. Споредъ това князь Михаилъ е наследникъ на баща си, нѣ нѣ и наследственъ сѣрбски князь.

« Кожото за името « Михаилъ Обреновичъ III », то са отнася на Обреновичовата фамилія, отъ която князь Милошъ е възлѣзълъ на прѣстолътъ като първи, покойникътъ му сынъ Миланъ, постаріятъ отъ Михаила, като втори, а сегашникътъ князь Михаилъ като трети Обреновичъ. »

— Казуватъ, че князь куза далъ добъръ бакшишъ на хората отъ вѣпорити, които го донесоха отъ Галіцъ до Цариградъ. На грѣцкото женско училище подарилъ 10,000 гр. и други десетъ хиляди за сиромаси ти отъ Буюкдере, Таранія и Еви-кюю. Много други сородѣшки фамиліи които отишли да прѣсятъ, не излѣзли празни. Благосклоннотъта на князьтъ са показала и на поети и артисти, които му посвятили искусствотъ.

Жално ни е като не можелъ да извѣстилъ и тая добрина на князьтъ, която щеше да направи на нашето народно училище въ Цариградъ. Но злощастіе Г. К. Рановъ, който са познава съсъ князьтъ още когато сж были стученици въ парисъ, не сполучилъ да представи тая молба на князьтъ, защото който день са готвила молбата, князьтъ трагна за Галіцъ.

— Едно писмо до Журналъ де константиноплъ отъ Къзанилъкъ извѣстѣва, че разбойничити сж истребили около тоя градъ. Между тія лоши хора сж уловени и прочутити хайдути Ташчиогларъ Кесмеджіогларъ и Чалджиогларъ.

— Въ сѣбота новіятъ грѣцки патрикъ ходилъ на сараятъ на долма-Бахча дѣто ималъ честь да излѣзе при Н. И. В. Султанътъ. После ходилъ на портата и на правилъ визита на вѣликіятъ Везиръ Мехамедъ къбрѣзли паща, на харджіето и на Кабули Ефенди.

— Въ сѣбота министрити имахъ съборъ на портата, подъ предсѣдателството на великіятъ везиръ, за да разгледатъ, нѣкой мѣрки които са отнасятъ на финансити на имперіята.

— Научяваме сж че г. Сгоенчо жената и дѣцата на когото сж лишиха отъ кожата по причина на вѣрварското поведѣніе на прѣестолътъ отъ кускунджикъ както извѣстихме въ предидти листове на България, дошелъ мнѣлата недѣля на българската черкова да исповѣда какво былъ са наскърбилъ, и са расказалъ като си позналъ погрѣшката, че като българинъ, продължавалъ още да ходи въ грѣцка черкова, когато знаелъ че Българити прогласиха грѣцити за Еретици Той са записалъ, казуватъ, на тефтерятъ, на който отъ нѣколко дни насамъ са записува сѣки чистъ българинъ, че до смъртъ ще бѣде вѣренъ на Българската черкова, която ще представлява българската народна іерархія и която никоги, не ще да има нѣкоя свързка или нѣкое сношеніе съ грѣцкіятъ патрикъ.

— Въ недѣля слѣдъ божествената служба, на Българската черкова сичкіятъ народъ, колкото присѣтствувалъ на службата подвѣрдилъ на Н. И. Г. Иларіонъ на когото той припозналъ отъ Великъ день

намазъ за сѣтъ Свѣтославити, че той никога неще да припознае грѣцкіятъ патрикъ, и сѣвъзгелъ Г. Иларіонъ не трѣбува никакво сношеніе да има съ тоя патрикъ. Народътъ приурилъ още Г. Иларіонъ има друго да прави отъ сега освѣнъ да са постарай да поднови нашата народна каноническа іерархія която е потжикало Грѣцкото духовенство съ което българити никоги не могатъ да иматъ никакво сношеніе, защото казалъ той то е за Българити еретическо.

— Съобщаватъ ни слѣдующето:

« Въ една кореспонденція отъ Ломъ за добродѣлскіятъ мѣнастирь, обнародвана въ брой 81 на България, вѣщилъ кореспондентъ са чуди че никой не ище смѣтка отъ Игуменътъ на тоя мѣнастирь. Задачата твърдѣ лесно може да са разрѣши като знаемъ че тоя игуменъ има голъ мое уваженіе отъ видинскіятъ владыка по причина че тоя игуменъ никоги не влиза празенъ у владышкіятъ конакъ. Прѣзъ години си тоя игуменъ купи отъ владыката една камбанъ отъ 60 оки за 60 желтици Австрійски, Ето защо не му искатъ смѣтка.

« Кожото за священно то писане на български языкъ дѣто зирѣцавалъ видинскіятъ владыка да са не чеге, и то е твърде лесно за решаваніе. Видинскіятъ владыка не ще може да продава светената си вода по селата ако въродътъ чете священно то писаніе и види че светити нѣща не са продаватъ.

— Писнатъ ни отъ Мурадѣ село у Мачинската каза :

„ Нѣкой отъ нашити селени, които ж одиха на скоро въ Силистра, угаднихъ че грѣчїятъ владыка Діонисій ся капиль да проводи, както онаа година заптіе да събира отъ нашето село владычинина. Той з брави че онаа година не исплѣхми това владышко заптіе и никакъ владычинина не дадохми, и ако доде и тая година селените ся канятъ да повикатъ дървенъ господъ да му даде владычинина. Нашето село са е заправило отъ двѣ години на самъ и му турихми името на Султанскія сынъ Мурадъ. Нѣ жителите му сѣ дошли отъ Басарабія за да са населимъ у старото си отечество.

ството, защото неможими веко да да търпимъ дошавинити на московского правителство. Турското правителство ни пріе твърдѣ благосклонно: то ни даде земя и привилегіи за да не плащаме никакъвъ данъкъ шестъ години.

• Ние сме много признателни на турското правителство за тия добрини които ни даде. Из какво да кажемъ за гръцкия Влашка! Той туку като сѣ научи, завчасъ проведе записъ да ни иска по 6 1/2 гр. на веничло изъ благодареніе на Г. Атанаса Поповича за щастіята седски векилитъ, нити по 6 1/2 пари не дадохъ на тоя влашка, н нѣка знай: же му повтаряи, че никогѣ нѣма да земе нѣтъ насъ пара, защото ние отъ сега припо- знаваме за черковна глава българската чер- кова въ Цариградъ.

— Нашите читатели може да чакатъ съ не търпѣніе да научатъ съдѣствието отъ извѣстіето, съ което училищната комисія из- вѣстиваше че ще пребере да въспитава българскити ученици отъ затвореното бебе- шко училище. Съ жалостъ го казуваме, че о- сѣвѣтъ нѣколко Българи отъ Цариградъ, за които на времето извѣстиха, отъ щидѣ по- чти никъй не са оба и, и комисіята като не- можна да придобіе потребното число на у- ченицити, остависа отъ тая работа и са за- чинава сега само съ събираніето на по- мощта з пародната българска шкоза, както извѣстиха по напредъ.

Нъ ние са радваи баримъ, че по мно- го отъ тия бебешки ученици, едни оти- доха у друго францушко училище на Бейоглу (нѣка знай Г. Раковски че това училище е панишашко), а други отидо- ха на Парисъ у поляшкіятъ лицей. Въ това послѣдното училище има надѣжда за нашити Българчета да зематъ едно добро въспитаніе. Въ това училище нашити мла- ди Българи нѣ само ще сѣ учятъ съ една малка заплата [хидяда хранги за го- дина, за учението, храната, облеклото и потребнити книги], нъ тѣ ще иматъ за добъръ покровителъ едного отъ най зна- чинте Поляци у Парисъ, Г. Генерала За- войски.

Тряжа отъ нашите влади българчета които са учиха у бебешкото училище отидоха тия дни за Парисъ въ това училище. Тѣ сѣ: Г. Г. Григоръ Начовъ отъ Свищовъ, Илія Жечковъ отъ Сми- велъ и Димитръ Булевъ отъ Карлово. За да иматъ едно понаѣванити Бъ- гари за тоя лицей, ние да дадемъ нѣ

слѣдующити листовѣ нѣколко свѣдѣнія за парежбата на тоя училище.

—0—

ТАБЛИЦА.

на

НАЧАЛНА-ТА ЕТИКА.

Преведена отъ Т. Н. Шишкова.

ПРЕДГОВОРЪ.

Откопъшны Моралисти:

Зороастръ, Конфуций, Езопъ, Сократъ, Платонъ, Аристотель, Теофрастъ, Цицеронъ, Сенека, Иминъ помладшъ, Едиктетъ, Плутар- хъ, Маркъ Аврелій. Вѣтхи черковници.

Опредѣленіе и раздѣленіе на Эти- ката.

НЪВА ЧАСТЬ.

ОБЩА ЕТИКА.

ГЛАВА 1. Че първо начало на нравствен- ността е Богъ.

Гл. 2. Че второ начало на нравственностъ та о разуматъ и вроженното въ човѣкъ чувство на доброто и злото. Изворъ на нравствената измама и истина. Истинцы и лъжливы идеи. Опытность. Въспитаніе. Уче- ніе. Прииѣръ.

Гл. 3. Естествена и главна развѣка на човѣшкитъ нравствени дѣла.

Гл. 4. За прѣвѣтъ разумъ.

Гл. 5. За добродѣтели.

Гл. 6. За законатъ и различнитъ пегови вѣдове. Божествени закони. Вѣченъ зако- нъ. Божествени подожителъ законъ. Чер- ковын закони. Гражданскій законъ. Канони- ческо право.

Гл. 7. Дѣлности, които извиратъ отъ естествени законъ и отъ разумната при- роди на човѣка.

Гл. 8. За измѣненіето на законитъ.

Гл. 9. За обязательната сила на законы- тѣ.

Гл. 10. За отлагателната причина.

Гл. 11. Че са даватъ дѣлнія, общо не- различителны, а сами по себе сѣ разгледаны не е никое отъ тѣхъ таковизъ.

Гл. 12. За наградытъ и наказанията.

Гл. 13. Че подиръ смъртта има награды за добродѣтели и наказания за лошитѣ.

Гл. 14. За благосастието.

Гл. 15. За прѣстѣпното и отиѣнно не- запяньо.

Гл. 16. За съвѣстита.

ВТОРА ЧАСТЬ.

ЧАСТНА ЕТИКА.

Гл. 1. За дѣлноститъ на човѣка къмъ Бога.

Гл. 2. За Божитѣ съвършенства.

Гл. 3. За религіята и богослуженіето.

Гл. 4. За дѣлноститъ на човѣка къмъ него сѣ.

Гл. 5. За първата дѣлностъ на човѣка къмъ себе сѣ.

Гл. 6. За личнитъ добродѣтели. Благоче- стіе. Стараніе за тѣлото. Безмѣрно обича- ние животѣта. Грижа за имотитъ. Честъ. Скромность. Спокойствіе. Непокоебимостъ. Постоянство. Вѣзкодушіе. Мажество. Мл- дръсть.

Гл. 7. За дѣлноститъ къмъ другитъ х о- ра изобщо.

Гл. 8. За човѣшкото общество.

Гл. 9. За правата.

Гл. 10. За дѣлноститъ на поглавитѣ общественны чинове. Дѣлности на Владѣте- литъ. Дѣлности на поданицитъ. Дѣлно- сти на богатитъ. Дѣлности на сиромаск- тѣ.

Гл. 11. Дѣлности къмъ другитъ хора. Правда. Храбрость. Человѣколюбіе. Благо- стъ. Цѣлость. Некорыстолюбіе. Неврѣ- ность. Вѣра или довѣріе. Благотвере- ніе. Признателность. Свободность. При- ятедство. Разговорность. Патріотизмъ. Лобо- ученость.

Гл. 12. За лошавинитъ.

Гл. 13. Лошавини къмъ Бога. нечестіе.

Гл. 14. Лошавини къмъ насъ сами. Не- бреженіе душевно и тѣлесно. Роскошь. Раз- вратность. Невъздържность. Извѣженность или Слабость. Лѣность. Упорство. Высоко- мѣріе. Гордость. Славолубіе. Непосто- инство. Боезень. Малодушіе. Несмысленно- стъ. Скъръбъ.

Гл. 15. Лошавини къмъ другитъ. Ненави- стъ. Завистъ. Ревнуваніе. Измама. Фанати- змъ. Предателство. Огнюшеніе. Сребролю- біе. Многорѣчіе. Непристойность. Отчаяніе. — Заклучително возраженіе къмъ слушатели- тѣ.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Октом. 11

Лир. Тур.	Гр.	127	20
Лир. Авг.	...	140	
Мициъ...	...	65	30
20-франгъ		111	20
Полъ Им.	...	111	
Медж. бѣло	...	25	

Омдалото на Г Бурмова.

или

ДРУГО ПРОГЛАСЯНИЕ НА ГЛАСА ОТЪ
ПУСТО ГОРЕ ТЕЛЕМЕЙСКО.

(продължение отъ брой 76.)

Въ дивия свой фанатизъм, г. Б-овъ, като не долуца никаква въротърпимост, осжда още нашити старания що полагаме за улеснение на нашето юношество въ образование то, и възползува се отъ туй да наклевети *че безрасядно сме убивали младити способности, като сме ги напоявали съ равнодушие и пръзрѣние къмъ върж-тж.* Ний вече казахме отъ дѣ пропсичия равнодушието и прѣзрѣнието къмъ вѣрата, а колко то за туй дѣто казва *че сме приканвали учениците си и сме ги рекомандували да постъпятъ въ протестантски училища,* и тѣй като го земе въ букваленъ смисълъ както го казва г. б-овъ, ще го отпратимъ да нище отговора си за него отъ Василія великаго, който препоручаваше на младити именно Елиско-то (неправославно) учение (Βασίλειος τοῦ μεγάλου παραίνεσις πρὸς τοὺς νεώτους). Отъ своя страна пакъ ще молимъ г. б-ова да ни каже, православната Россія, Гръция, Сърбія и Влахія отъ дѣ почерпаха и черпихъ своето образование, отъ Кіевски-ти православни вертепи ли, или отъ православниятъ училища на западнитъ просвѣщени държави? Не ще ли ни обясни г-нъ б-овъ какъ става туй че въ тези мѣста не сѣ са появили въ сѣки градъ по петъ вѣри?!

Сърди са г. б-овъ че сме искали да го провозгласимъ предъ народтъ като защитникъ на фанатизма и пакъ са утѣшава съ надѣждата *че ще са намератъ лица ако не сега то по подиръ, да обявятъ безпристрастно кое е той защищавалъ.* Защо са сърди господство му на насъ за свонти грѣхове? Защо са растушва съ такъвизп суетни надѣжди и сальсти за поподиръ да са познай едно нѣщо, което е сега толкова явственно? Или сака че първити неговии етапи сѣ пропаднали и съ шумомъ погибна тѣмъ дѣто негова драматизмъ пропрати противниците му, и ги нѣма сега на бѣлъ свѣтъ да засвѣдоchaft неговитѣ глупости? Или са не намѣрватъ и сега такъвизп лица и хора достойни да обявятъ неговото фанатическо дѣло? Защо да чикаме за по подиръ? Или са готви г. б-овъ отъ сега за подиръ смъртта му да го прославятъ дѣлата му? Бѣдна натура!!

Не, г-не б-овъ, не. Не сякай че не са не сещаме за какъвъ нацѣтъ да мивешъ, нѣщо са пакъ страхуватъ че ний искаме да ги

са пречимъ въ туй; сожалуваме та само, като та глѣдами да си достигнахъ да испаднешъ въ такъво самообожение. Какъ! или токо ви познавате истинити интереси на народтъ или сте токо ви единственый ревнителъ и поборникъ на православіето и на восточнѣтъ черквъ? Не, господише, не, има и други българи, които любятъ родътъ си, има и други които ревнуватъ за православіето и за вѣсточната черква. Ужъ пакъ да ли са не сѣщащи и ний че православната наша вѣра, е, единственото наше наследіе отъ прадедѣти ни, единственый паметникъ на който е написано тѣхното за насъ завѣщаніе? Ний ли не сме познали че нашія животъ трѣба да бѣди не отдѣлимъ отъ общія животъ на истинно-православната черква и да състави, едно цѣло съ нея? Ний ли не сме проникнали че отричаніето отъ този животъ е голѣмъ грѣхъ, е ГРАЖДАНСКО САМОУБИЙСТВО? Но ний не можемъ да отведемъ очи и отъ нашего положение и такъво множество чувства възбужда то въ насъ, такъвъ море мысли навирява, що мислимъ и мислимъ и никакъ не можемъ да намислимъ.

Кой отъ насъ не люби своя народъ? Кой не уважава вѣрата, която той исповѣдва, и не желай и не нище цѣлоуниността му? Но като тѣй върватъ религиознитѣ наши работи, и отъ една страна православіето бѣдствува отъ друга бѣдоушността на нашія народъ са затрива, какъво трѣба да правимъ кажете ни, слѣдъ като исчерпихме предварително сичкити законни срѣдства, и не сполучихме въ нищо, дѣ можимъ да намѣримъ и дѣ трѣба да търсимъ една здрава точка и да са опремъ на неѣ? Самото спасително вкушъ и отчаянно срѣдство бѣше и туй коего и направихме да са отдѣлимъ отъ гръцкіятъ въ Фенеръ вертепъ разбойничій. Кажете ми обаче изнамѣрена ли и призната ли е сичка та малкотія въ достиганіето на една независима народна іерархія съ туй срѣдство, като имаже на срѣща си провѣщѣлото въ сѣкакъвъ родъ питриги гръцко духовенство? Можемъ ли да бѣдемъ толкова глупави що да върваме че гръцкото духовенство при пръвъ случай не ще възблочи онѣзи сѣбѣ които опростаха и първата нашѣ каноническа и отъ толкова вѣкове освѣтена и оздравена независима іерархія? Може ли са моручи нѣкой, че послѣднитѣ дѣйствія на гръцкото духовенство не ще бѣдмъ вѣдно съответствуващи на до ний утрѣбенитѣ? Какъво ще бѣде отъ нашата вѣра и отъ нашата народностъ послѣ едно вторично подчинение на тѣзи жестока религиозна гегемонія въ Фенеръ? Ще ли са завърше вѣроисповѣданіето

наше въ нормалното си състояние или частъ отъ часъ по голѣми и по тъмни области ще покриватъ вътрѣшния религиозенъ нашъ животъ? Ще ли остане живъ и ще съществува ли нашія народъ подъ удушливѣтъ властъ на гръко-фенерското духовно начаяство?

Оставете, г. Богослове, оставете и католици и протестанти и отговаряйте на тѣзи за насъ прѣинтересни въпроси. До сега сѣ и много думало и много писало за народити въпросъ, тѣзи задача обаче е далеко еще неисчерпана. Въ вашити статии са сѣ проявило до сега само едно мачканіе и неуспѣсно въртѣніе около догматически прѣприри, едно трапкаво помърдаване къмъ религиозния въпросъ, нищо обаче не са сѣ казало собствено за духовния нашъ Битъ. Други едѣ ли сѣ успѣли до толко, колкото да са разоблачатъ нѣколко вопіющии злоупотребенія и исказали сѣ само нѣколко отъ онѣзи, ужадени и потресающитѣ дунѣтъ, злодѣйства, съ които бѣше богата паметъта на сѣкого отъ малко малко чувствующаго българица. За изброждане на способате обаче къмъ сполучіе на една народно-българска іерархія твърдѣ малко са сѣ казало или твърдѣ тъмно и твърдѣ неприятно. Нѣкой отъ нашити поддавачи на чюкды внушенія лъжатъ са и сега еще че при една духовна възимность съ гръцкитѣ черковниги ни работи ще си устроятъ по добръ, и бѣдоушността на нашія народъбыва по оздравена (на този умъ са види да са зегнали и самитѣ гръци сега на послѣдне врѣме) отъ туй обаче трѣбва да са познатъ най-выше нашитѣ. При понятията които гръцкото духовенство, че и гръцкіятъ народъ, за себе си—отъ една страна и за насъ отъ друга—има, духовна възимность между насъ и тѣхъ е докрайчецъ възможна. Теженіето на гръцката народностъ и надтежяваніето и еще що ще отъ сега да възима, съвсѣмъ ще опростаи своеобразни тѣ начаяла на нашего развитіе. И онѣзи кои върватъ че, при такъвъ едно положеніе на работитѣ, начаято на племеното равенство може да съществува и да тържествува въ сичкитѣ движенія на общественый животъ, сѣ или глупежи или заклетѣ неприятели на наше то развитіе.

Единка надежда имаше въ туй поставяне на цароградскитѣ българи, което са послѣдува и отъ нѣкой по възъ по за да сполучи и презъ него, изискуваше са едно общо приято мнѣніе, което да можеше да напостави въ състояніе да можемъ съ напргнатото потиснаване да заявимъ, поддаришитѣ намъ отъ господара ни Султана, правдинъ

Обстоятелствата на' не чакаха за туй, и туй событие дойде малко рано за насъ и свари на' почти не приговори. Сознание то на злото и на доброто са пробужда само по мърката на своето озрѣване, а стремление то къмъ унищожение на злото и къмъ притежание на доброто са ражда само по мърката на развитието въ сознание. Хора на които лежеше туй велико дѣло да помогнатъ на народа да дойде въ сознание, не познаваха своето призвание, нито изпълняха добросовѣстно тѣзи свои обязанности. И колкото съзнание да беше зело да се проявява въ народа отъ появяването на Цанковъ листъ, Вы господине Бурмовъ посилхте да го затъмните. Но ще кажете че Цанковъ грѣшеше въ указанието за притежаваніето на доброто мнѣше обаче и добрини доста, а вы съ не въздържати ваши преувеличения помрачавате за нашия народъ каквото справедливо мнѣше въ Цанковото въззрѣніе. неразбраната ваша ненависть върхъ Цанкова, дивити ваши възгласи противъ неговия журналъ, произведоха значително униженіе между наши тѣ българи и то въ ущербъ на постановеніе то на народната іерархія, защото са раздвои умътъ на народътъ, а сега на последне време когато трѣбаше да бѣднѣе синца на едно, да съдѣйствувамо мощно съ бѣлѣзы на най жива любовь и съчувствие, по много то отъ насъ са не наехъ да поставятъ по смѣло за да искажатъ мнѣніето си рѣшително и тѣй ние останахме назадъ и Богъ знай за кога и до кога.

Таквози добро направена българити тѣ г-нъ Богослове, да имъ исправишъ вежливти да не сѣ като католишки че имъ избоди очити че не видятъ сега гдѣ стѣпватъ ни кадѣ отхождатъ. Напрасно и кжсно вече за насъ вашето покаяніе, Вашити противоположны на първити вы убѣжденія, статіи въ книжцици немогатъ да бѣдатъ вече интересни за народътъ нѣ, вашето разномыслие замаца личнитъ въпросъ народенъ, вашити пусти отговори убихъ справедливти въпроси, и отведоха умътъ на млозина отъ работа; млозина докараха до отчаяніе и направихъ ги съ тапко спокойствіе да гледатъ на сичко шо происходитъ около нѣ. Вы, Г. Богослове хвърлихте най първо семято на двоеуміето и на двоедушіето между нашия простодушни български народъ. А съ туй двоеуміе и двоедушіе ний никога не ще додемъ до самостоятелность, никога не ще възникнамо необходимото за насъ мужество за да си отгърсимъ я к ж т ж отъ тѣзи грѣцко фенерска Гидра и постоянно доръ да постигнемъ да

си добиемъ народна іерархія. Вашето неистовство а повече вашія педантизмъ отстраниха ни отъ жизненния интересъ, накараха на' да поставяме твърдѣ дѣски въ туй важно за народността ни дѣло, направиха на' малодѣлни и неспособни за рѣшителна стѣпка. Отъ вашити измислени плашила бавимъ сѣ по непотребни и безполезни забивалки и неможемъ да дойдемъ до туй което е просто дадено отъ благословеніишій Хати-хуманъ и тѣй оставаме унищожени.

За цѣлостъ на народа, за единство на отечеството, искате да са покажете че рагувате вы; за прѣстъпваніето като са разруши туй единство, за светини тѣ които не трѣба да са докачатъ и за други таквизи тѣкувате вы и обидѣте, казвате, да е за сичко туй Цанковъ въстаникъ, но каква е тѣзи слѣпота у васъ и ний неможемъ да разберемъ, фенерскитъ духовни пастыри, наредната ни честь тѣмъ чатъ не са обиждате, народа раздвоаватъ не са обиждате, народното чувство задушаватъ не са обиждате, будущността на народна задръжатъ не са обиждате; съ постыднитъ си дѣла върага охулеатъ, православіето поразяватъ и опропащаватъ, но тѣй и тѣ сѣ за васъ православійши, свѣтійши а Цанковъ, той апостатъ, еретикъ, безбожникъ, защото изобличава тѣхното лицемеріе, тѣхнитъ безбожничества и язически обряды съ които сѣ опиянили непорочитѣйшии христовъ вѣръ; а ний, (Михайловски), Славейковъ безвѣрници, защото изобличавамо вашето суетвѣріе, вашія фанатизмъ. У васъ, Г-нъ Богослове, видѣса благочестіето наопаки да е развито, а вы отъ богехулни дѣла са не обиждате а отъ изобличеніето имъ са обиждате и не го търпите?! Добро, туй ва показва какви сѣ вашитъ религиозни убѣжденія. Остава само да ни обясните какъ сочегавате вы разврата съ съ благочестіето, еще в народността съ съ православіето какъ ги мѣсите и какъ ги дѣлите вы.

Вы осаждате Цанкота като апостатъ, и прѣдставяте, като опасенъ за православіето, неговия интересъ за Българитъ въстаникъ. Ако бы останало по ваше то шеніе да са издава този журналъ вы бихте желали да са пише той въ духа на Амартоловъ Согирія и въ духа на печерскія патерикъ въ който духъ е написанъ и гнусниятъ ваш драматизмъ. Ако бы остало пакъ на волята на вашитъ патроны да избиратъ редакторъ за такъвъ желаемъ отъ васъ журналъ, то щѣхъ да избератъ я Дели—Матей, я Змиаре—Венеминъ, я канлъ—катилъ Гера-

сима Миротски, на които за православіето нематъ никакво сумнѣніе; или другиго нѣкого отъ тѣзи фенерски православници които сѣ зели кръстѣтъ си на рамо и сѣ прославили вѣржѣтъ съ велики подвизи и сѣ показали безсмъртни услуги на православіето. О. Боже, Боже! до кога, Боже, до кой дель! Быхомъ поношеніе съ съдомъ нашимъ подражаніе и поруганіе съ шимъ окрестъ насъ..... Дажъ намъ помощь отъ скрби.

Ако, по вашему, Г-нъ Богослове, Цанковъ е достоинъ за прѣзрѣніе и омързѣніе защото изобличава служителитъ на православіето за тѣхнитъ произволни вопіисшы и злоупотрѣбенія, то за каквоя достойнъ вашитъ светцы фенерски, които сѣ лицемерни въ сѣко религиозно, които сѣ изъ видъ православни, които пчатъ религіята като срдѣство за придобиваніе на мирски добрини? По нашему, както и по здравия разумъ, сѣки откритъ порокъ е по добръ по человекъ чественъ, отъ туй лицемеріе което поддържи нечѣжеството, отъ туй прѣзрѣніе нѣмъ слабото и необразованното, и ако вы не са согласите съ съ насъ на туй, то вы грубо разумѣвате християнството. Разумѣвайте и разбирайте обаче както щете азъ нѣмъ ви кажѣмъ че подъ тѣзи дѣлгы дрѣхъ, широки рѣзави, черни капи и расы на фанариотскитъ православници живѣятъ таквизи черны и гнусны души—шото Цанковъ съ съ сичкитъ недостатки и пороки, шо му приписвате вижда ми са сто-пяти почелѣкъ отъ колкото сѣ тѣй и не давамъ азъ въгов. то еретичество за туй православіе което е станало не пакъ водящій на спасение по смѣнски една дебели сѣпка, подъ който отпочиватъ велможитъ отъ тѣзи духовни въ фенеръ гегемонѣ, каквото сѣ брадатитъ Ираклійскій, Никомидійскій и другы, и жеватитъ, Мисеинъ, Фотіадъ, Крикочо и толкози другы—янета—ялета и—кочовцы — да бѣде чѣлѣкъ привиславенъ по своекорыстіе отъ лицемеріе и тѣмъ славіе, то ми са вижда да е найгнусното безбожество че не знахъ вече, г-не Бурмовъ, какъ са обясняватъ въ вашето богословіе тѣзи работы, чюлна и сранна ни са вижда обаче вашяга богословска наука ако гя ва учи да търсите православіето въ фенеръ и въ рокошъ а не въ евангеліето, въ Цариградскитъ патрици, въ русскія синоды а не въ христа спасителя. Рекохъ ви не съмъ богословъ и не знамъ какъ тѣкувате вы думатъ православіе сякашъ обаче че православіето наймного зависи отъ правжѣтъ душѣ на чѣлѣка и еще православенъ е то-

зи който носи Христа въ сърцето си т. е. който е способен да страда като гледа другият че страда; комуто е тежко да гледа угнетеніето на другият а това ний невидимъ ни у единъ отъ тѣзи у които търсите въ православіето но виждамы ги постоянно да мѣтатъ религіята въ чужди отношенія. И да имъ употребяватъ като оръдіе на дипломатіята а нека то дѣло на челоуѣка къмъ божеството.

Ще ви попитамъ, г-нъ Богослове; не губи ли вѣрата сичкатъ своѣ божественности когато въ нея са видни *прѣднамѣренность*? А не е ли тука прѣднамѣренность що русцитѣ согласно съ гърцитѣ на ищатъ православны за своѣ си користи? И туй желаніе що са проявява въ васъ да бѣдемъ въ единство съ русците въ единство съ гърцитѣ а съ другитѣ наши едновѣрци правни вѣ истинно-православни? — Не, даже и искрено-народни ва показва да не сте. Вы, Господине, са отказвате да пените *вразумленіе* за насъ, ний обаче не сме жестоки като васъ, и не ни са посвѣдва вразуменіето което ви давамы. Завърнете се къмъ народа — къмъ еднокръвния вамъ Български народъ отъ когото ви отлѣчило грѣшното православіе съ когото ва е разобщило казаното богословіе, върхѣте са къмъ народа съ когото чисто-христіанскитѣ чувства на събиратъ. Въ името на вѣржѣ да служимъ на чужди интереси то не е православіе; Да сподѣлямы прѣдрасждоцитѣ на народа и то не значи че сме въ единство съсъ него, нито пакъ е то нашето и вашето призваніе. Ако обаче по примѣра на вашитѣ учители, които турятъ православіето да играе най важнѣтъ роль въ политическитѣ нѣмъ замысли, ако като тѣхъ, казвамы, и вы избирате за цѣль на благочестивжѣ вашѣ ревности своскорпстіето, и са показвате рыцарѣ на православіето токо за туй, за да спечелите благоволеніето на чуждѣземци, и работѣствувате прѣдъ едного двама егонисти за да са одѣжжѣте поста си като редакторѣ на книжницѣ, то нѣка бѣде далѣч отъ насъ и православіето вы и родолюбіето вы и ные немани и не шемъ да имамы никакво участіе съсъ вази. Нашята цѣль е оздравеніето на правдѣнитѣ на българскія народъ и прѣдпазваніето му отъ гибелното вліаніе на опаснитѣ за него пропаганды и компани, и токоуе повече сме ревнители на туй защото познавамы нашитѣ желанія да сме согласни съ христіанскитѣ нашѣ совѣсти, съ поданическитѣ нашѣ длѣжности.

Отъ изложениѣ до тука читающата наша публика надѣмъ се да познай на кои и-

интереси служимъ ний и колко е правъ г. Б-овъ въ своитѣ противъ насъ клевети, като на искава *право неслави, протестанти и езуити*, намъ остава сега да попросимъ вниманіето ѣ и на туй еще дѣто казва г-нъ б-овъ че нашитѣ статіи сѣ само пасквили и ругателства. Ний, както показватъ и статіитѣ ни, не са заловихмы да порицавамы г. б-ова за лишеніе на науки, на родолюбивы чувства, или за вѣрствени нѣкои недостатки по обсъждамы у него само злия оны демонъ на тщеславіето който го обладава, окаяното а въследото негово разбираніе въ интереситѣ на народа, едностранчивото негово вѣрвѣніе и неспособеніето на обстоителствата които сѣ ни обградили, и туй дѣто са вѣтѣпихмы за честѣта на неправедно одвѣняемитѣ отъ него наши учения и учители. Какво ни отговори на сичко туй господство му? направи на православны, езуиты, протестанти, безвѣрци, піеицы, дѣвѣицы, мошенницы, неспѣды, съ една рѣчь отвѣтъ свѣта хора нецѣстѣи и за името челоуѣческо; читателитѣ иматъ прѣдъ очи и неговитѣ статіи и нашитѣ нека сѣдятъ кое е пасквили и ругателства, туй ли дѣто сме ний писали или туй дѣто е излѣзло изъ подъ губителното негово перо; нека сѣдятъ, казвамы, ако тѣзи неговѣ нарича на здрава критика въ който съ пълни шени изсыпва той лсуви и поплажы, може да служи на младитѣ за образецъ на Литературна вѣжливостъ.

На свѣршеніе вече на статіитѣ си искамы извиненіе отъ читателитѣ дѣто си допусихмы да говоримъ тѣй пространно за Бурмова и за неестественото положеніе на българскитѣ книжници. Навистинѣ б-овъ не заслужава до толкоуе вниманіето на читателитѣ и нашето; той самси си избѣлича собствението си злонаравіе и вискажѣ си душіж когато сознательно въспрѣ да търгува и съ православіето и съ чувства та на народа. Тука сѣщностѣта на работѣта е много по дѣуго отъ каквато са види на яве а тамъ дѣто отсѣжествува неистината и искренность-та несумнѣнно лежи опасность, който сѣки искренный родолюбецъ е длѣженъ да са помѣчи да имъ отклони. Книжницѣтѣ както го вѣче рекохмы, отстраниха сѣ отъ прѣдпазначениитѣ си цѣль и въместо достояніе народно сранжжѣ достояніе на чистии лица и на туй ний нѣможжѣмы да останемъ прости зрители безъ да не избѣличимъ таквостъ едно светогатство. А че отъ дѣ прѣизлѣзватъ, отъ жалжѣ волиж на нѣкой чорбаджи ли отъ неспособностѣта и продажностѣта на редактора ний ли на него не гледамы, ние не можемъ да бѣдемъ освѣнъ неумолимо стро-

гы и къмъ едного и къмъ другитѣ, защото туй не е маловажно нѣщо че да бѣдемъ свисходители. Книжницѣтѣ които носятъ народното ние да ставитъ казанни, фенерскы и чорбаджійскы и ний да мълчимъ? да мълчимъ еще и тогастъ, когато чувството на истинжѣ са ескѣрбѣва, когато достѣйството на народа са обижда, когато подъ предлогъ на религія и народностъ са зашпѣцаватъ члѣсти интересы, тогава сѣка свисходительность станува обществено прѣстѣпленіе; и ний не са съгласны да мълчимъ никога никога.

Търново 13 Ав. 1860. П. Р. Сливейковъ.

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- (КИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Октомврія 14 26 1860

Българскія тукъ цариградскій народъ въ голѣмо недоумѣніе се нахожда за нашѣтъ ѣркѣвенъ ѣпросъ, който постоянноува да прибява се въ едно отношеніе негово зависимо негово независимо и портата като нашо нѣ е рѣшила, нито може рѣши, както знамы, народѣтъ остава въ негѣрѣніе и въ сѣмнѣніе за извѣршваніето на важното това за насъ дѣло. За това народѣтъ цариградскій захваща приготвеніето на единъ другъ пѣтъ който е самѣтъ най добритѣ — ако не сполучимъ чрезъ правосѣднѣто наше правителство каноническата си независима Іеріархія. Отговорѣтъ на послѣдните мазбати, които се дадоха тукъ отъ цариградскитѣ бѣлари на В. Порта, щѣ рѣши положеніето нѣмъ за напѣдъ. Ако бы правосѣднѣто наше правителство може и ни отдѣл отъ грѣшитѣ то добро — и отъ него по добро нечоже да бѣде. Въ противенъ случай ето що сѣ дѣйствува: — Направило сѣ едно прошеніе на което до днесъ съ хилѣды сѣ подписали, до нашего прѣосвященнаго Іаріона и го молятъ, въ такѣвъ единъ противенъ случай незабавно да сѣ отнесе къмъ Папата и да потвърди каноническата наша іерархія.

Въ послѣдніятъ си листъ ние казахме че было събраніе въ прѣминалата недѣля, въ метохѣтъ на нашата Българска църква, но като нѣмахме точни известія нище неизложиме. При другитѣ въ това събраніе, бѣтъ и този важнѣтъ за насъ вѣпросъ. Народѣтъ като предложилъ на владиката намѣреніето си искалъ му съвременно и съгласіето на това отгорѣ. Въ противенъ случай, му казалъ че ще си търси другого. Рѣшителнитѣ отговорѣ на негово прѣосвященство, ако и да сѣ види е съгласенъ, но не е изрѣченъ още; козкото за народнитѣ постѣжки, тѣ са твърди и постоянни.

Но въ послѣднитъ си листъ говорихме за тая предметъ и изложихме вредата както и ползата на това отъ горѣ съ грѣшитъ и съ Папата. Тука нѣма да ся ограничимъ въ друго освѣтъ да кажемъ: че ако несполучимъ както желайме, най доброто сѣдство е това — и нашити тукъ българи добръ сж го немислили; защо друго яче способъ никакъвъ нѣма. Отъ нашитѣ некой противници, казватъ и мислятъ, че отъ търнѣ на глокъ ще паднемъ. Тъ са измѣгани; защото какъ може да бжде това когато тѣ нѣма да ни ся месятъ на нищо; когато тѣ нѣма ни попѣ, ни епископъ отъ тѣхна страна да ни налагатъ; когато тѣ ще ни оставятъ свободни на сичко наше вътрешно управление и само нашитъ духовенъ началникъ да припознава Папата за наслѣдникъ на святаго Петра? Тука както гледаме нѣма друго нищо, освѣтъ името на папата; ако то гложи на нѣкого той нѣма освѣтъ да си го извади изъ идеата и да си слѣдва религіознитъ образи, които ще сж същитѣ, както си ги е слѣдвалъ и до сега. Не е ли глупость за едно име да искаши да ся подложимъ пакъ подъ грѣцкото тираниство? И кога? като ся отрекохмевѣки!

Нѣкой си мислятъ, че ако постигнемъ тѣй, сичкитъ народъ нѣма да ся съгласи и ще стани раздѣленіе мѣжду него. На тѣя софисти ние ще кажемъ че сж много измѣгани; защото кой боленъ, за да оздрави ще ся откажи отъ лѣкове сладки, безъ никаква дѣлта и безъ никаква плата? За това за което нѣкои си ся страхуватъ, то може и ще ся случи въ прогивнитъ случай, и ето какъ: Българитъ до толкова са раздражнихи и разядихъ навредъ дѣто сж нетърпение чакатъ едно добро сѣдство отъ тукъ, когото ако бы да ся не случи много има частно да станатъ или протестанти или паписти, само и само подъ грѣшитъ вѣки да не сж — и въ това си иматъ правда, защо безъ характеръ е онзи който плюй и го облизн

Нека дойдемъ сега на единъ другъ въпросъ — на тѣзи които казватъ

да постоянствуваме — Това е добро — и ако имаме твърди надежди че съ него ще можимъ да сполучимъ — нѣка го послѣдуваме; но не ся надѣваме и ето защо: първо правителството никакъвъ знакъ не дава да препознай нашето раздѣленіе, второ Патриархътъ ся иззначни и ще хвати работата си наредъ да постави. Тукъ на нашитѣ свѣщенници може и нищо да не каже и да ги остави по настоящее съ тѣхната идея, че не го припознаватъ, но по вънъ той навредъ по епархіите ще распрати влацимъ както си е было. Отъ това какво може да заподирѣ? Отъ начало Българити ще ся противатъ и ще го не рачатъ, послѣ нѣкой си ще постоянствуватъ и нѣкой си отъ пуждата си ще ся прилѣпѣтъ при него и ще го подкрепѣтъ; послѣднитъ ако и да сж малко но както сж повечето мюзевири които нѣматъ друга работа освѣтъ тая, за малко время ще раздвоятъ умѣтъ на народѣтъ и ще го приклонятъ да ся смири; другитъ, които отъ истина желажтъ народното добро, като видѣтъ тѣй всяки ще кажи бана ма кадиѣ и ще напусни — а ако много му дотегни, както че нѣма правдана и въ вѣрата, става, както казахме протестанти или католики. И въ това сме увѣрени. На малко мѣста може да има да постоянствуватъ доводно време, но напослѣдокъ и тѣ ще ся прилѣпѣтъ. Като ся наведатъ работитъ по вѣка много малко, напослѣдокъ може да си собрии окоето и тукъ — И тѣй работата ще ся нареди както желайме. Постоянството е добро, но въ това обстоятелство, сѣкаме е много зло. За това ако предлагаме тѣзи, то не трѣба да чакаме веки никого, но да глѣдаме да си наредимъ и поставимъ работата, както трѣба; да глѣдаме да си придобѣме една независна духовна глава, които да мисли за нашето благополучіе както и за нашето дунеспасеніе. Најити дѣто ще ги даваме на грѣшити да ни бѣтъ съ тѣхъ по главата и да ни заслѣпѣватъ, съ тѣхъ тогава и църкви ще ся направимъ и школи ще си наре-

димъ и въ малко врѣмя ще видимъ че не сме веке нѣй оныя които сме были, за малко време ще ся видимъ съ хора достойни и образовани които и на тѣхъ си да сж полезни и на народа си и на правителството си.

— Увѣрватъ ни отъ Котелъ че тамоншити чорбаджии афоресали попѣ Петра, защото чель евангелиепо по български и помелалъ името на султана. Но това не было за много врѣмя, защо младити напротивъ го расафоресватъ и му даватъ воля да служи. Завола вѣра въ какво състояніе достигна! раждивити чорбаджии да й заповѣдатъ и младити я настаняватъ: и единти и другити не сж подобни за това както и поповѣи « тѣркушла ся тенжерата че си намерила капакътъ » казва пословицата.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРІЯ

Лѣсковецъ (трѣноско) 4. октомври 1860.

Г. издателю на Вѣстникъ Българія.

Въ сѣбота вечеръ видѣхъ че дойдохъ въ наше село проповѣдници тѣ Григоровы отъ Търново. Знамъ кои проповѣдници? — Мелетій онзи мръсенью когото лѣтосъ по петровденъ видѣхъ на мжнастыря въ гора та като бѣши са кордисалъ съсъ двѣ три тѣрновченки тѣ едени печени агнета и пилета и си фхрлени кампавката на възбогъ, Мелетій онзи дѣто поподиръ го видѣхъ на долия махда покачилъса на една круша че берени круши и ги пуцани на една мазна долюмаханка като й приговаряни какъ на ги качи, Мелетій онзи когото единъ мой за вѣрванъ пріетель бѣше видѣлъ на Арбанаси какъ ги каралъ да сѣдатъ въ полата му. Този проповѣдникъ на едно съсъ онуй псе Българско, за което ми са струва че ти писахъ ведижъ какъ побегна прѣзъ ношъ отъ лѣсковецъ, като излѣзе нагрѣпки отъ камъца та дѣто бѣши кондисалъ чи искалъ насилствено да ошумули млада та снѣха на свесайбіята. Хрисантъ де, осетиса, извѣстниѣ намъ и по други негови маскаралѣци. Тѣзи двамата свѣтци додоха въ Лѣсковецъ като бяха прѣды испратилъ

своити предтечи Хаджи Тодора пишмеш, ако го познавате, и Хаджи Дима пишмеш, които си били опеки работата съсъ Григора въ Търново да проводи да събере жито и ичемикъ отъ Лясковецъ. Нагласата била, както са на учамъ, Хаджи Тодуръ и Хаджи Диму да пристоятъ да си пзвяди житугу Григоръ чи по някоя крѣна и за тяхъ. Въ Неделя сутринга, нѣ като чяхъхми да чуйми някоя проповѣдь отъ тези Григорови апостоли не чухми нищо ами ги виждахми на вжи-на вжтра да са реятъ и за черкувата и да заничатъ и да са облизватъ като котаци. Черква пусна, стори-са хаберь на някои и други отъ селенити да са сабиратъ чи имало заповѣдь отъ пашята да имъ са чете. Хората са сабраха, ама наместо пашова заповѣдь, да чуютъ, чуха Хрисанда и Мелетія че проповядватъ за Жито и за ичюмикъ. Селени ти имъ отговориша че нѣ като сѣм са отrekli отъ грѣцкѣн патрикъ непознаваме за владика и проведения отъ него григора не само нѣ ами и сичката казаа Терновска. Лукавити пишмеш, капо видѣха де сѣжпватъ хората обариша инакъ работата. Като непознавате, рек-оха те, грѣцкѣн патрикъ, Царскѣн ферманъ непознавате ли? познаваме го отговориша селенити, ама въ Царскѣн ферманъ ни пишмеш както иска Григоръ да му даваами по 10 оки Житу и 10 ичюмикъ на вѣчинило, дѣ е фирмана да го извади да видимъ какво пишмеш да даваами. Па туй Х. Тодуръ и Х. Диму, като чакаха да са омѣжатъ, кандарисваха хората и потискаха Жито и ичемикъ да са даде. Найподиръ селени ти казаха си сега нѣ еми на давия сѣсъ Грѣцка та патрикана въ Цариградъ и доде Царцината нѣ рѣши на една страна нѣ не можимъ да дѣдемъ Нищо, владиката е чакалъ то-лякъ да почака иоще малко. Туй рѣ-коха селенити и си разотидоха. Речени ти Двама калугери и двама чорбаджѣн, пишмеш и фарисей, к то направиша совѣтъ помежду си и едно калугерь (Мелетин) остана въ село, а другѣн (Хрисантъ) отиде да проводи селенити на пашята чи рекли какъ не познаватъ Царскѣн ферманъ и за да сполучи подоб-

ре въ мюзеверлика си показва само двама души. Пашята за да разумѣй работата та проводи да викатъ тези двамата едина отъ техъ беши на работа и не гу паштриха и другѣн (Никола Шаранкоолу) го закараха въ Търново. Челяко като неслѣсень за туй дето го наклеветилъ Хрисантъ, управя са на пашята чи так-вази рѣчь не са е казало по са рекло както поменахми погоре. Хрисантъ пакъ постоянствувалъ чи рекли и каза чи има и пшхати дето са чули. Никола го заператъ и подиръ малко Х. Тодуръ и Х. Диму ходили да шахатладисватъ зарадъ гърко на връхъ еднородни ти, едн-оселени ти и компии ти си. Благодареніе на паша ефендимисъ чи като отбра работа та каква е, пусна челяка отъ тѣмница та.

Сега Бае Драгане кажи ми кой е кривъ дали Владыка та или чорбаджѣн ти или и Владыка та и чорбаджѣн ти, и не е ли еднѣти мокрятъ а другѣн бръсне? выкай, братко, выкай що можешъ, амаиъ веки, бжктыкъ отъ Владыцы и чорбаджѣн, из-доха свѣта бе брате. Не зная паштепа какво сме прѣгърнѣли толкози на Милос-тивѣн си Господаръ Султана чи ни е оставилъ на ржцети на тези издѣлници да пѣвѣятъ и да глубятъ тѣй вѣрны-ти Цар-ски подданици! Дядо Григоръ и него-вити чирацы не са вѣстиватъ въ село то ни освѣтъ пари да искатъ. Владыка ка-вахми чи пишмеш, пакъ гласа не сме му чували, да на поучи я да ни скажи пѣ-щичко, ако щешъ да нагласи чорбаджѣн ти, туй жекерета та си догде не ка-жишъ, я някугу да запрѣтъ, я някуй даскалъ да запрѣтъ и испѣдѣтъ я някуй попъ да аргосатъ и да глубятъ, или да ги накура да сторѣтъ шахатлѣкъ за нѣ-коя жена чи умрѣлъ мжжъ ѣи да я оже-ни за дѣв мжжъ, а пакъ чирацы ти му и тѣхъ найѣсто да ги научи да пропо-вядватъ на народа, учи ги на мюзевер-ликъ и на чапканлѣкъ дето поминѣтъ Бо-гу тамѣн не давѣтъ. И насторѣ брате на мюзеверлика, по предѣ тѣн теглиха Златарчени ти да ги сѣдѣтъ на Паша та заю не пѣшатъ на Владыка та, на тяхъ други шеръ хвърли а сега на нашти се-лѣни пакъ други. За туй на проважда Грѣцка та патрикана тука хамаити си да сабиратъ такъви кюлханета около си

да клеветятъ хората и съ чапканлѣцы тѣ си да праватъ и чина и вѣра та за по-руганіе! !

Григоръ се на позахецваши за жито то и за ичюмикъ си ама като си беши ударилъ брадва та о камѣкъ съ златар-ченици не смееше твърди да вързува. Сега не знаими какво го е подболо. Ви-дѣся че той са много надѣвалъ на пашѣ ти двама хаджѣн и чорбаджѣн, да му свѣр-ниятъ работа както и те са надѣвали да сѣ помажатъ ама не ги слѣтъ. Невидѣли са накаръ и съсъ чорбаджѣн, зо да са прикжсва ееджилика, зѣха да опросяватъ и че са чудятъ каква да я въртѣтъ. Туй твоя хеле хаджи пишмеш хѣтенъ са о обжрналъ на върколакъ, готовъ е както са разбира не на гърко, ами и на голи ти цигани дету сѣдѣтъ подъ катунѣ ти да продаде и рода си и челядта си салъ да по гу турятъ пакъ каза векили. Що си потегли Боже мой, казаата незнамъ, ама нашъ Лясковецъ до дето беши той въ конака. Ходи по Цариградъ да варди Неофита и за да го турятъ чорбаджѣн стана Българинъ. Зѣха да го пѣдѣтъ, ша погнѣи България выканѣ безъ мене, испѣдѣха го сега пакъ са погнѣи. Остава сега само за някой други интересъ да са поцыгани чи да са отарѣе село то отъ него и да мирѣса казѣта.

Туй за сега Г. вѣстникарѣ, повторѣтъ

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Вижданіето въ Варшава на тримѣн-карѣ, руски, австрійски и пруски, ко-ето както известихме спорѣдъ една ге-ографическа депеша дошла у Цар-иградъ, станало миналѣтъ понеделникъ, занимава духовети на тоя члѣсъ. Нѣе упознахми читателѣтъ си съ по важни-тъ расжжденѣ на европейскѣтъ вѣ-стници върху това събраніе въ пол-ската столица. Сичкѣтъ тѣ расжжженѣ са ограничаваха на това, че цѣлѣта на вижданіето на царѣсти е да са прѣспрѣи пѣтъ на революцията, които пашѣн да са распространи по много страни

То са знаѣ, че между главната цѣль изжажатъ хиляди арбозѣн, които щѣли да са разгледуватъ въ тоя нѣрски кон-крѣсъ. Оніа, които са интересуватъ за

въстачиятъ въпросъ, искатъ да кажатъ че и тоя въпросъ ще бѣде единъ отъ предметити, за които събранити царие ще си испитуватъ уювети. Споредъ това, тѣ дни изъ цариградъ се мѣлви, че прѣтелството на останалити вѣнъ отъ варшавското събрание голѣми сили Франція, Англія и Турція, става по горѣщо по между имъ.

Турската лира, която бѣше са по-качила тѣ дни до 130 грша днесъ я гледами спада на до 121. Причината на спадаването было слѣдствието на тѣ недѣлешнитъ събрания на турскитъ министри за нарежданіето на финанцити. Казуватъ че на вѣрно правителството ще сполучи да направи единъ заемъ отъ Европа.

Новинити отъ Италия сѣ доста важни, ако измѣзятъ вѣрни. Видиса че Сардинія ще бѣде принудена да прави бой съ Австрія. Ето що пишятъ два италиянеки вѣстници:

» Туринъ 4/16 Октом. Туринската газета съдържава слѣдующити редове:

» Предъ заплашителното положеніе на Австрія, нивити (сардинскити) войски ще са събиратъ върху брѣговети на рѣка По, подъ командата на генералити Чялдини, Кучяри и Дурандо. Линіята на рѣка Минчио ще са пазити отъ генерала Ламармора.

» Миланъ 3/15 октм. Вѣстникътъ Персеверенца казува че мнѣніетокоето по владѣе въ туринъ е че не трѣбува да са проваждатъ войски въ Неаполъ, нѣ върху рѣка По, дѣто опасности невѣроятни, нѣ нѣ невъзможни, изискуватъ едно голѣмо развитіе на силити: Правителството и намѣстникътъ на Диктаторътъ мѣркатъ да пренесътъ колкото може отдѣлціята на генералити Туръ и Козенцъ въ Емилиа за да ги наредатъ цокрай рѣкити По и Минчио, като ги намѣстятъ на Югъ съ едно тѣло отъ стари сардински войски.»

Ето що пише единъ французки вѣстникъ, „Натри“ върху горѣреченити мѣлви: « На Туринъ са разпрѣсна мѣлвата твърдѣ за вѣрваніе, че сардинскитъ кабинетъ, предъ партіята на движе-

ніето са задължилъ да нападне на Венеція слѣдъ шесть мѣсѣца, ако са случи, че до тогази не са сполучи дипломатически освободеніето на тая провинція. За тая причина, сардинската войска ще са покачи до 250,000 души. »

Викторъ Емануилъ влѣзълъ въ границити на Неаполското царство. Манифестътъ му до народътъ на южната Италия описува сичкити постѣпки на Сардинія за да освободи Италия отъ чуждото вліяніе. Като испитува поведението на италийскити царѣ и князове, и дѣлата на правителствата имъ конто до а-раха народити имъ на поддиганіе, и тогази казва Викторъ Емануилъ: « единъ юнакъ придаленъ на Италия и на лицето ми отъ де имъ на помощ. Тѣ бѣха италиянци: азъ не можяхъ и не трѣбваше да ги въздрѣжа. » Въ заключеніето царътъ обявява, че зема въ рѣше да водъ народното дѣленіе, защото частъ е дошелъ да са сключивъ Италия ерата на революціята, и че влизаніето на войскити му въ дѣлти Спидалин има за цѣль да утвърди редътъ и да направи да са почита волята на народътъ.

Мюнхенската газета отъ 4/16 Окт. извѣстива че Прускитъ и Рускитъ послѣдници въ Туринъ протестували противъ влизаніето на сардинскити войски въ неаполското царство.

Въ Австрія досегашната цензура за вѣстницити са дигнала, и отъ сега вѣстницити ще бѣдатъ свободни да пишятъ по отреденити закони за вѣстницити.

Неаполитанскити войски се са държатъ още и не оставатъ отъ рѣцѣти си Капу. На 8 Октом. (н. к.) неаполити пакъ нападнали на табити на Гарибалиевцити, не сполучили и са върнали. Слѣдъ тая несполука ушъ неаполити искали на Гарибaldi да направятъ преставаніе на боятъ за едно неопредѣлно време. Гарибaldi имъ далъ само 24 часа.

Отъ една недѣля насамъ са мѣлви въ Цариградъ че Гарибaldi умрѣлъ. Тая новина не са е потвърдила още нити съ телеграфътъ нити съсъ по-

слѣднити вѣстници отъ Европа. Вѣстницити и писма отъ Италия казуватъ само че Гарибaldi былъ са ранилъ сега на скоро, нѣ леко раняваніе.

Сѣкакви нѣща и Новини

— Слѣдующити новини заемани отъ цариградскитъ Анадлийски вѣстникъ, Леванъ Хералдъ:

» Разни променения ще станатъ за управителити на казити, по слѣдствие на обихожданіето на Н. В. великіятъ везиръ, Мехмедъ Кубрѣзли паша. »

» Предъ да си доде въ цариградъ, Н. В. великіятъ везиръ ушъ утѣлно-мощилъ Валиити да извършуватъ сенценци за смъртъ, конто направятъ истинити мезлиши. »

» В. Порта ушъ рѣшила да прати при сѣби валия по единъ чиновникъ за да му помага въ работи съсъ консулити. »

» Ушъ Английското правителство обявило на В. Порта, че е готово за да са прегледа търговскитъ трактатъ отъ 1838, като са зематъ за основа слѣдующити условія:

» 1. 12-тъ на сто гюмрюкъ за изваждане на стока отъ турско да са испаднатъ на 8 на сто, и сѣка година да са спада 1 на сто додѣ остане да не са зема нищо;

» 2. 3-тъ на сто гюмрюкъ за вписаніе на стока въ турско да възлѣзатъ на 8 на сто, а тютюнътъ и солъта да станатъ монополъ на правителството;

» 3. Да са унищожатъ еснафити и привилегіити имъ, и английскити подданиини да могатъ да купуватъ мюлкове въ турско.

» Ушъ и французското правителство было съгласно на горинити предложения. »

» Като говори за избираніето на гръцкитъ патрикъ, Леванъ Хералдъ описува боятъ който станалъ въ тоя случай съсъ слѣдующитъ начинъ

Трети избрани лица са представиха на народното събрание за да са избере едно отъ тяхъ, и върху това ослѣдува една сцена, която по благополучіе е рѣдка въ исторіята на оято и да е черкова. Между присъствающити владыци имаше такъзиви върху които тежѣха важни обвиненія отъ страната на стадото имъ, и когато тѣ три имена са извѣстиха на главното събрание, единъ членъ мирянинъ отъ това събрание, който казватъ да е отъ паргіята на напредниятъ патрикъ, попитахъ дали обвиненити владыци ще си даватъ гласътъ или нѣ на избираніето, като са даде отговоръ че нѣ, единъ общи шумъ се подигна и борбата са зафана. Балкани които были пригласени отъ сичкити страни на градътъ за тая цѣль, спуснахаса на смиганіето на противницити съ една бързина и една сила, щото можатъ да са мѣрятъ съ съ американскити пехливани. Слѣдъ нѣколко минути борбата стана обща; архидіаконити нападаха на епископити, епископити нападаха на архіепископни, съ една дума сѣки нападаше и го нападаха и кой у глава и кой за брада. По благополучіе владыката Декаполеосъ едвамъ са отърва да не го удуши Едриенскіятъ Архидіаконъ, който остави трети части отъ брадата си въ рѣцѣти на единъ мирянинъ който бѣше дошелъ да помогне на владыката. Найпослѣ патриаршескіятъ намѣстникъ извика съ голъмъ гласъ на този цѣлъски Кунъ и каза да са разиди събрание въ името на Султанта, излѣзе отъ салата и остава преподобниги и непреподобниги да довършатъ въпросътъ съ юмруци ти.

И до нѣкога, този съборъ, Гръцити ще го наричатъ «Святѣйшій Съборъ»!

—Ценсурата даде, на 8/20 Октоврія, едно нацѣмнованіе, на цариградскіятъ английски вѣстникъ, който обнародва на 5/17 Октоврія единъ членъ въ кой то нападахъ на много чиновници отъ дарского правителство.

— Ето писмото, което В. Порта пратила на патришкіятъ намѣстникъ за избираніето за патрикъ на едно отъ избранити лица, представени на явятелството:

» Представихми на Негово Императорско Величество вашето писмо, което съдържахаше имената на владыцити, които, споредъ уставътъ потвърденъ най послѣ отъ една Императорска заповѣдь, сж са назначили като избрани за патриаршеското достоинство.

» Искренното желаніе и волята на Негово Императорско Величество, нашіятъ върховенъ Господаръ, е щото лицето, което ще държи високото патриаршеско мѣсто, мѣсто което е духовното предсѣдателство на народътъ и средоточието за помногото работи на гръцката община съ Правителството, да съдържава въ себеси превъсходни качества на независимостъта, на вѣрностъта, на способностъта, и на праводушіето, щото да не бѣде лекеледисанъ отъ нѣкое хули дѣло прѣдъ очити на правителството и народътъ, и щото най послѣ, да бѣде способно да изпълнява достойно двѣти качества, духовного и свѣтского, съсъ които ще са удостой. За това Негово Императорско Величество даде заповѣдь щото, когато еа избира, сичкити тѣя предмѣти да са зематъ въ серіозно внимание.

» Изинишо е да са развѣ тука сичката важностъ на длъжностъта на избирачити които ще зематъ най было въ назначеніето на трети найпослѣдни избрани, които са зематъ, споредъ уставътъ, между лицага, които са намиратъ въ гореречената листа, было въ послѣдующего избираніе, въ черковата, на опредѣленіятъ патрикъ между тѣя трима избрани.

» Императорското Правителство никакъ не са сѣмѣтва, че тѣя избирачи, познати съсъ вѣрностъ та си и съсъ любовъта си къмъ тѣхного правителство и къмъ тѣхніятъ народъ, тѣй както и съ разбираието си и съсъ равностъта, ще учѣнятъ въ сичкото струваніе важностъна на гласътъ който ще дадатъ, и че ще си изпълнятъ дѣлото, като отдалятъ отъ сърцего си сѣкакво чувство за пристрастіе и за страсть.

« За това, нѣ ви прашае настоящото министерско писмо.»

— Нашиги чорбаджии са сѣдятъ че сми имъ поменуваши имената въ Вѣстникътъ си и крескатъ че унѣ сми говорили противъ личности. Излѣгачи са съ това тѣ. Имената на оиѣ които правятъ или добро или зло трѣбува да са обнародуватъ за похвала или за хула, това е длъжностъ на единъ Вѣстникъ. Колкого дѣто казватъ че говоримъ противъ личности, за това нѣ протестуваши.

Ако, напримѣръ, нарекохми Г. Георгія Золотовича четвероокъ, противъ личностъта ли му говоримъ? Нѣ, зашто сѣки знай че той носи очила и разгледува работити съ четири очи. Ако му казахми че е чужди поданикъ, това никакъ не е прогивъ личностъта му, зашто той самъ го проглася и вика че е чужди поданикъ и не са мѣси на български народни работи, когато рѣчъта е за даване.

Струва ни че и сега не говоримъ противъ личность, ако речемъ че Г. Золотовичъ е недѣгавъ и сѣкога южнятъ вѣгъръ го въспира да слѣзи отъ Островъ Халки дѣто живѣе и лѣтно и зимно време. Това го знаятъ и малкити дѣца отъ Балкапанъ. Нѣ може, много хора да не знаятъ, че Г. Золотовичъ обича да му вѣе сѣверніятъ вѣгъръ когото наричатъ и порязъ, а по вѣгърътъ обикналь е и сѣвернити хора и мислити имъ. И това е чудно, зашто, когато вѣе сѣверніятъ вѣгъръ, Г. Золотовичъ става горѣщъ патриотъ.— Дали е тѣй?— Да, тѣй е. Нѣ много пѣги сми го упиташи и тѣя дни го упиташи.

Отъ двѣ недѣли на самъ у Цариградъ се сѣверніятъ вѣгъръ вѣе. Г. Золотовичъ го подушилъ и като стрѣла са префърлилъ отъ островъ тѣ на Цариградъ, за да му са нарадова. Отъ родилубіе, причинено отъ тоя вѣгъръ, той ходилъ миналата сѣбота на българската черкова и занесълъ радостна вѣсъ: « Сѣверніятъ вѣгъръ, провъзгласилъ той, носи злаго и сребро за да са искара българската черкова ».

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

Домовице на сърдцето
отъ Августъ Макетъ (*)

— Имате право, госпожа каза Арманда, тъй е едно поетическо живѣние.

— Нази, господине? Да, азъ го задържахъ, макаръ и да нещеше ни ти градинаринътъ, ни ти Архитектътъ. Сичкото тора е поплѣснѣвало, казуваше единътъ; сичката тая сѣнка ще погуби цвѣтата ни, думаше другиятъ. Азъ обичамъ още по добръ идеи отъ колкото цвѣтата, отговорихъ азъ. И панетина притуря ти съ една великолѣпна невинность, не сж расхождамъ подъ тѣ дървета по мѣсечина, безъ да сж сѣти пѣлна съ най прѣятни, най сладки идеи като да сѣдяха тамъ горѣ добръ скритъ, като да капяха отъ тѣхъ капка по капка връхъ челото ми.

Кой знай, господине, идеи може да са невидими нѣща гонто слѣзатъ на кой то частъ щатъ връхъ главини които тѣ обичатъ.

— О! помисли момакътъ съ единъ погледъ натоваренъ съ признателность, която Луцияна зачисъ позна и която му зарадва сърцето, нека бѣде благословено това разумно създание, че упазило тука моятъ най нѣженъ и най чистъ поментъ! Панетина, тя са види да го е избрала за чистъ като нея. За тая добра мысль, прощавашъ ѝ дѣто е присвоила обичната къща на любовта ми!

Визитата не можеше да са продължи по много време. Арманда са усѣти по нараненъ отъ колкото той искаше да бѣде. Луцияна отъ толкови гърделивзата веселость, слѣзваше малко по малко къмъ механолоята на Арманда. Тоя побърза да ни да поздрави почтено старата амирака, сѣкоги принесена предъ извиранието на водата. Той сж поклонни не по малко почтено на Луцияна, и

когато младата мома търсеше за послѣденъ пътъ подледтъ му, когато тя бежи не можи да намѣри, той миша полѣка прѣзъ повонасаденни дървета, влѣзе въ полето стара граница на градината му, и тръгна съ наранено сърце къмъ станцията на желѣзницатъ пътъ.

XXII

Слѣдователно той пакъ я видѣ, тая толковъ страшна къща. Слѣдователно той стѣпи върху тая страшна земя. Какъвъ чуденъ случай! Сичко, косто бѣше оставила Калиста, не сжществуваще вече.

Една млада мома, съ преснети си идеи, съ своити блискани вкусове, една хубава млада мома, жавѣше въ това затворено мѣсто, дѣто едно време са криеше Калиста. Луцияна правеше своятъ шумъ, своето движение, своята шумна воли, тамъ дѣто тая сирота затворница смѣеше толкови малко да въздыши отъ страхъ да не я чуатъ, щото за да плаче свободно, излизаше отъ къщи и отиваше по полето.

Арманда са мая два часа въ това мѣсто, и донесе отъ ходеніето си едно неспказано смѣщеніе. Не бѣше хубостьта на младата госпожа Дампесниль; не бѣше никакъ най истинското привличаніе на лицето ѝ които занимаваха тѣй Арманда. Той усѣщаше нѣщо по интересно въ дѣното на тая душа, той са мѣчеше да истѣкува чудното срѣшнуваніе въ тая къща, на едно лице, по край косто той бѣше миналъ двайсетъ нѣти въ единъ салонъ безъ да го съгледа. Той са миташе, като слѣдваше тоя редъ на идеи, дали младата мома, която до познаи, неге, ще можеше ли да е познала и княгинята Новарчинъ по портретътъ, който хората отъ него мѣсто ще бѣдѣтъ направили.

Въ сичкити скучни тоза плодovitо срѣшнуваніе съ госпожа Дампесниль въ старото жилище на Калиста, съставляваше за Арманда едно съмнително положеніе. Колкото и да са надѣваше споредъ това че госпожа Дампесниль

никога нѣмаше да са съмнѣва за причината, която е можела да го доведе, него Арманда, да види тая градина, младиятъ момъкъ усѣти че ще му трѣбува чистичко да истѣкува на свѣтътъ тая визита. Госпожа Шодрей, наприимѣръ, не ще остави никакъ безъ да ѝ научи единъ день обстоятелствата отъ госпожа Дампесниль. г. Шодрей и свѣтъникътъ отъ своя страна ще ѝ научи. Сичкото това ще бѣди лѣжлива тайна, и ако не сж възлѣзе на истинскитъ изворъ, вѣрно ще ѝ истѣкуватъ още по лошо: ще ѝ отдадатъ на нѣкоя галантонска слабость; ще сж съмнатъ че Арманда ще е търсилъ случай за да са срѣшне съ тая млада мома толковъ забѣжителна.

На тая мысль Арманда настрѣхваше. Едно таквози положеніе на работити не можеше да сж търпи.

Да раскажи случката на баща си... Нѣ. Г. де Бьержъ бѣше отъ тѣ остроумни, които не вѣрватъ случаятъ. Предположеніята на свѣтъникътъ ще падатъ твърдѣ далечъ и твърдѣ скоро, присмѣхътъ му може да докачи сърцето на Арманда още крехкаво; и послѣ кой знае ушъ съ неѣга, даѣе си въобрази завластъ едно бѣдуше за тая млада мома. Обаче, да обзиди на г. де Бьержъ не бѣше потрѣбно. Г. Шодрей е първата, на която ще обади г-жа Дампесниль. Арманда отиде при баронката, нѣ безъ една жива любопытность, която му внушаваше постѣнката и характерътъ на това чудно лице. Той смѣташе, съ малко бързость, да научи отъ неѣж, отъ баронката, толковъ нѣща, за които тая любопытность, толковъ бържи заключена, бѣше панетина твърдѣ празна.

На, ако съчинителътъ не са мамѣ, една любопытность доста способна да разимѣти най меланхолическитъ духъ. На, за малко врѣме интересни занимания да сж хвърлятъ като храна въ единъ бездѣленъ животъ. Най послѣ, нѣка го исповѣдаѣе, тая млада мома тѣй показана, не испѣзаваше ли отъ първиятъ пътъ мыслѣта на тоя младъ момъкъ?

(слѣдва).

(*) Вънѣ № 81.